SOSYALİST GENÇLİK

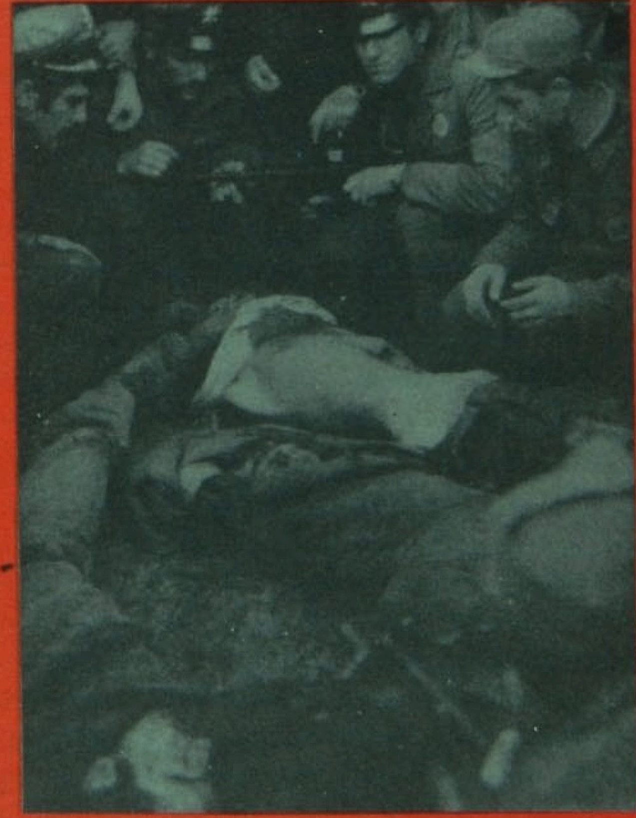
GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNU TAYİN EDECEKTİR. — LENİN —

Sayı : 15

250 Krş.

SERMAYENİN
KANLI SÖMÜRÜ VE ZULÜM
DİKTASI

faşizmi

EMEKÇİ YIĞINLARIN
KARARLI VE ÖRGÜTLÜ
MÜCADELESİ

ezecektir!

İLERICİ GENÇLİK GAZETESİ OLAYI

Bugün TİP'liler tarafından çıkartılan ilerici Gençlik Gazetesinin, daha önceden, GSB'li arkadaşlarla beraber çıkartılması kararlaştırılmıştı. Bu gazete aynı zamanda üniversite öğrencisinin örgütlenmesi meselesine yani federasyonlaşma meselesine ışık tutacak ve bu yöndeki çalışmalara yardımcı olunması sağlanacaktı. Yine bu gazete, temelde tamamen farklı ideolojik, politik hatta sahip iki çizginin, üniversite gençliğinin örgütlenmesi meselesinde ortak adım atmalarında beraberinde getirecekti. Ancak aşağıda da daha geniş şekilde anlatacağımız gibi bu mümkün olmadı.

OLAYIN GELİŞİMİ

Geçen sene yaz aylarında İYÖKD'den kopan bir grup TİP'liler ve GSB bir araya gelerek, üniversite gençliğinin örgütlenmesi konusunda ortaklaşa bir adımın atılması kararlaştırılmıştı. Buna daha sonra TSİP'lilerde katılmaya başladılar. Uzun bir dönem, hemen hemen hiç bir şey yapılmadan, laklaka ile geçti. Çünkü herşeyden önce çalışmaları yürütenlerin bir çoğunun ayakları yere basmıyordu. Ve yine bunlar örgütlenmenin hangi temel ilkeler etrafında olacağından habersiz günlük bir politika yürütüyorlardı.

Üniversite gençliği içersinde hiçbir varlığı olmayan TSİP'in adına çalışmalara katılanlar parti içerisindeki ideolojik ayrılıktan ötürü GSB'li arkadaşların her söylediklerine karşı çıkarak (ki bunların çoğu kendileri tarafından kabul edilen şeylerdir.) Bunun en güzel örneğini veriyorlardı. Yine İYÖKD' den kopan grup, her gün farklı şeyler söyleyerek çalışmaları TSİP'lilerin yardımı ile çıkmaza sokmaktan öteye gidemediler. Uzun bir müddet havada bir takım şeylerin konuşulmasından ibaret tartışmalardan sonra GSB'li arkadaşlar bundan sonra çalışmaların bu şekilde yürümesinin olanaksız olduğunu, böyle bir çalışmayla somut bir adım atılamayacağını, ancak, çalışmaların daha somuta indirgenmesiyle yani fakülte fakülte kadroların tespitinin yapılıp birim derneklerin kurulması yönünde bir çaba gösterilmesi gerekliliğini ileri sürerek bundan böyle toplantılara katılmayacaklarını söylediler. Aynı toplantıda TİP'li arkadaşlarla bu görüşlere katıldıklarını söyleyerek toplantıyı terk ettiler. Böylece dörtlü olarak yürütülmeye çalışılan çalışmalar sona ermiş oldu.

Toplantı sonrasında TİP'li ve GSB' li arkadaşlar bir araya gelerek çalışmaların beraber sürdürülmesine ve yine bu toplantı ilerici Gençlik Gazetesinin çıkartılmasında kararlaştırdılar.

Ancak burada hemen şunu belirtelim ki, TİP' lilerle her yerde ortak bir çalışmanın içine girmek mümkün olmadı. Sadece İstanbul'daki arkadaşlarla olumlu bir dialog kurularak, somutta adım atılması sağlanabildi. Aynı arkadaşlarla çıkacak gazetenin yazılarının hazırlanması için ortak bir yazı kurulu oluşturuldu. Ve Gazete İstanbul'da çıkartılacaktı. Gazetenin çıkmasından bir müddet önce bu arkadaşlar teknik ekibin yetersizliğinden ve mali imkan yokluğundan gazetinin Ankara'da çıkartılması gerektiğini bildirdiler. Bu GSB'lilerce olumlu karşılandı. Çünkü bütün yazılar İstanbul'da hazırlanacak ve yine gazetenin GSB ile birlikte çıkartılacağıda bizzat gazetede açıklanacaktı.

Ancak gelişim böyle olmadı:

Birincisi, GSB üzerine baskıların yoğunlaşması şubelerin kapatılması GSB MYK'sının polisçe aranmaya başlanması....vs. yüzünden bu sorumluğu alan arkadaşlar ilk sayı için gereken ilgiyi gösteremediler.

İkincisi, gazetinin Ankara'da çıkmasından sorumlu olanların iki yüzlü, kaypak tutumları. İstanbul'dan gönderilen bütün yazıları makaslayarak veya hiç koymayarak niyetlerini ortaya koydular. Komplocu bir tutum takındılar.

Çıkan sayıların sorumluluğunu taşımaya imkan yoktu. Bunun üzerine gazetenin tekrar İstanbul'a getirilerek çıkartılması istendi. Ancak bu istek de uzun bir süre sürümcemede bırakılarak daha doğrusu oyalanarak yerine getirilmedi. TİP Ankara örgütünde bu işi üzerine alanları sahtekarlıkları, ikiyüzlülükleri olayın gelişimi içinde açık bir şekilde ortaya çıktı.

Olayın ta başından beri dürüst, iyi niyetli ve sabırlı davranılmasına karşılık aynı davranış karşı tarafta görülmedi. Gazetenin sahipliğini hiç bir tartışmaya yer vermeden güvenilen birisi *olan arkadaşın almasında her hangi bir sakınca görülmemişti.* Uzun bir müddet meselenin düzeltilmesi sabırla beklendi.

Ancak gelişim yukarıda da anlatıldığı gibi bu yönde olmadı. İyi niyetlerinden şüphe etmediğimiz ve bu olaya rağmende beraber çalışabileceğimiz (ve zatende çalıştığımız) İstanbul'daki TİP'li arkadaşlarla, üniversite gençliği örgütlenmesi yönünde ortak bir çalışma sürecektir. Bu konuda aynı görüşleri savunduğumuz için pratikde zaten bu beraberlik sağlanmaktadır.

Bir çok arkadaş İlerici Gençlik Gazetesinin GSB ve TİP'lilerce ortaklaşa çıkartıldığını zannettiği daha doğrusu önceden böyle söylendiği için bu açıklamanın yapılmasını bir zorunluk olarak görüyoruz. GSB'li arkadaşlar İlerici Gençlik Gazetesini çıkan hiç bir sayısında görüşlerini yansıtmamışlardır. Ve bundan dolayı da gazetede sorumlu olarak tutulmamalıdırlar.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİNE CEVAP

Yürüyüş dergisinin 38. sayısında GSB ucuz bir şekilde eleştirilerek (ki genellikle her konuda aynı tutum görülmekte) mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Herşeyden önce şunu belirtelimki GSB bir Sosyalist Gençlik örgütlenmesidir ve amacı işçi, köylü ve öğrenci gençliğin sosyalist unsurlarını bir çatı altında toparlamak ve gençlik hareketlerinin işçi sınıfı hareketiyle uyum içinde gelişimini sağlamaktır. Genç Sosyal Devrimciler Birliği (GSB) kuruluşundan bugünedekbu doğrultuda mücadele ederek bir yandan sosyalist gençliğin kendi çatısı altında, diğer yandan ise her gençlik kesiminin ayrı ayrı kendi somut talepleri üzerinde anti-faşist, anti-emperyalist ilkeler etrafında örgütsel birliği sağlamak için mücadele yürütmüştür. Ve açıkça görüldüğü gibi mücadele alanı ve örgütsel niteliği bellidir. Ancak yürüyüş dergisi, eğer bilgisizliğinden değilse, bilinçli bir şekilde TSİP içindeki «devrimci kanat» muhalefetini bir gençlik muhalefeti gibi göstermeye çabalamaktadır. Şüpehsizki GSB, devrimci kanatla aynı görüşleri paylaşmaktadır. Ama TSİP reformist merkezkliğine karşı muhalefeti yürütenler olarak, daha doğrusu muhalefetin merkezi olarak GSB'yi göstermiş. Yukarıda da değindiğimiz gibi bilgisizlikten gelmiyorsa samimiyetsiz bir tutumun ifadesidir. Şurası bilinsinki TSİP içindeki arkadaşlarımızın devrimci muhalefeti bir «gençlik» muhalefeti değildir. Reformizme karşı proleter sosyalistlerin mücadelesidir.

İkinci olarak Yürüyüş Dergisi, GSB'nin SGÖ den farklı bir şey söylemediğini belirtiyor. Ama şurası bir gerçekki SGÖ, örgütlenmesi ve ilkeleri sadece kendisini kuranlar tarafından bilinebilir bir örgütlenmeydi. Halbuki GSB, ne kadar gözden kaçırılırsa kaçırılsın Türkiye gençliğinin (gerek örgütlenme ve gerekse ilkeler açısından) yakından tanıdığı etkin bir örgütlenmedir. Bu da GSB ile SGÖ arasındaki temel farkı ortaya koyar.

Üçüncü olarak aynı dergi GSB'nin bu görevi başarmad[ığını] söylüyor. Peki kendilerine soralım. Acaba işçi sıfının öncüsü iddiasında olan (1) TİP, işçi sınıfının ne kadarını örgütleyebildi? Bu konuda aldığı mesafe ne kadar? Buna olumlu cevap vermek zor. Hemde 1966 lardan 1971 e kadar örgütlü olarak var olan bir siyasî hareket olduğu halde. Ama biz şunu rahatlıkla iddia edebiliriz; bir senelik GSB örgütlenmesi, gençlik kitlesi içinde etkinliğini hızla artırmaktadır. Bu öğrenci gençlik (lise ve üniversite) içinde olduğu kadar gençlik içinde de böyledir. Tabiki ciddi bir şekilde siyasi çalışmadan yoksun olanlar oturdukları masa başından neyin ne olduğunu biraz anlayamayacaklardır. Ama **biz** olsun pratik çalışma yapanlar birtakım gerçekleri daha iyi göreceklerdir.

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında
ÖNCÜ

OKU OKUT ABONE OL ABONE BUL

Sosyalist GENÇLİK. Sahibi Baykal Gürsoy. Sorumlu Müdür. Rafet İçöz. İdare Yeri Ahmet Şuayip Sokak. 33/1 Vezneciler-İstanbul. Abone şartları : Yurt içi, yıllık :50 TL. , altı aylık, 30 TL. Yurt dışı: yıllık :100 TL. altı aylık, 60 TL. Dizgi, baskı, Arpaz matbaası
Gönderilen yazılar ve resimler yayınlansın yahut yayınlanmasın iade edilmez.

Şubatta çıkıyor.

OLAYLAR

— Ankara GSB şubesi polis tarafından basılarak aranmış ve dernekte silah bulunduğu gerekçesiyle şube saymanı gözaltına alınmıştır. Bu olay aslında GSB üzerinde yoğunlaşan baskıların yalnızca bir parçasıdır. Burjuvazi için gerçek tehlike olan sosyalizmi savunan ve gençliğin sosyalist unsurlarını birleştirme yolunda mücadele veren GSB'ye burjuvazinin amansız saldırsının yöneltilmesi kaçınılmazdır. Bütün bunlara rağmen GSB kendisine seçtiği kavga yolunda yılmadan yürüyecektir.

— KAPATILAN İLERİCİ VE SOSYALİST ÖRGÜTLER DERHAL AÇILMALIDIR!...

Genel olara ülkemizde, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki faşizan baskıları ve kürt emekçileri üzerinde yoğunlaştırılan militarist?ırkçı-asimilasyoncu politikayı kınamak ve DDKD ile GSB üzerindeki uygulamaları lanetlemek üzere, 27 Ocak 1976 günü bir basın toplantısı düzenlemiştir. Bu toplantıda yayınlanan basın bildirisi aşağıdadır.

BASINA AÇIKLAMA

Türkiyenin dört bir yanında faşist saldırı ve uygulamalar alabildiğine artıyor. Egemen sınıflar bir yandan içine düştükleri ekonomik bunalımın yükünü emekçi sınıflara yükselmeğe çalışırlarken diğer taraftanda devrimci kuruluşlar üzerindeki baskıları arttırmakta, kendi saltanatlarına karşı mücadele eden kitleleri örgütsüz bırakmaya çalışmaktadırlar. Son günlerdeki gelişmeler bunun en açık göstergesidir.

— Toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfının örgütlü mücadelesini engelleyebilmek için binlerce işçi memur statüsüne konmuştur.

— Tarişte çevre illerden, Anadolu'dan getirilen komandolar işçilere saldırtılmış, devrimci işçiler işten atılmış ve işletme komandolarla doldurulmuştur.

— İşçi (!) olarak gösterilen bu komandolar daha sonraları silah, sopa, bıçak, boğma telleriyle donatılarak üniversite gençliğine gençliliğine saldırtılmıştır.

— Doğu halkı üzerinde süregelen IRKÇI-FAŞİST-MİLİTARİST baskılar sistemli bir şekilde arttırılmış, HAKKARİ-LİCE-DOĞU BEYAZIT olaylarından sonra:

— Mardinde kaçakçılık bahanesiyle iki kişi öldürülmüş,

— Silepi'de halkı «ülkücü olmaya zorlayan ajdnarma yüzbaşısı: «Sizler KÜRTSÜNÜZ, sizlerden 8-10 kişi öldürmeden gitmem» derken Doğu'daki baskıları somutlamaktadır.

— Pazarcıkta ülkü ocaklarının bombalanmasından sonra mezhep çelişkileri kullanılarak halk birbirine kırdırılmaya çalışılmaktadır.

— Bu baskı zincirinin bir parçası olarakta Ankara'da DEVRİMCİ DEMOKRATİK KÜLTÜR DERNEĞİ'ne üç defa baskın düzenlenmiş, ilk iki baskında birer arkadaş göz altına alındıktan sonra üçüncüsünde dernek binası mühürlenerek faaliyetten men edilmiştir. Dernekte Lice felaketzedelerine gönderilmek üzere toplanan giyecek eşyalarına el konmuştur. Lice'ye yapılan yardımlara el koymak yeni bir şey değildir. Daha önceleride MC iktidarı yaabncı ülkelerden gelen yardımlara el koyarak bunları kendi mutemet adamlarına teslim etmiştir. Bir taraftan gelen yardımların Li-

Devamı S 11'de

VE YORUM

FAŞİZM'E KARŞI SONUNA KADAR DİRENECEĞİZ

Faşist baskılar ve saldırılar hızla artmaya devam ediyor. İşçiler, öğrenciler sermayenin kiralık katillerince, köşebaşlarında kurşunlanıp, sosyalist ve ilerici örgütler sudan bahanelerle kapatılıyor. Yöneticilerine, «gizli örgüt» davaları açılarak, tüm ilericilere gözdağı verilmeye çalışılıyor. Sıkıyönetim tehditleriyle, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler sindirilmeye çabalanıyor. Üniversiteler kapatılıyor, orta öğrenim gençliğinin «demokratik lise» kavgası, yüzlerce öğrenci okuldan uzaklaştırılarak, sürgünlere gönderilerek ezilmeye uğraşılıyor. Ve nihayet kitlelerin uyanışını dizginleyebilmek için kitaplar gazeteler toplatılıyor.

Kısaca özetlersek, bu gün tüm emekçiler, sosyalist ve ilerici-yurtseverler, sermayenin kanlı saldırılariyle karşı karşıya bulunmaktadırlar. Gelişen sınıf mücadelesini ve yığınların bilinçlenmesini engelleyebilmek için, sermaye, maşası ve kiralık katilleri vasıtasiyle her gün yeni tertipler içine girmekte, cinayetler işlemekte, yaralamakta, zindanları devrimcilerle doldurmakta, yığın halinde okuldan öğrencileri, fabrikalardan işçileri uzaklaştırmakta, kitapları toplatmakta ve böylece gelişen mücadeleye ket vurabileceğini zannetmektedir.

Ama şurası bir gerçekki, sermayenin giriştiği bu kanlı tertip kitlelerin uyanışının hızlanmasını ve daha örgütlü, bilinçli mücadeleye atılmasını engelleyememekte: fakat aksine daha da bilenmesine yol açmaktadır.

MC'nin Amacı Nedir?

Son günlerde gelişen olaylar, MC'nin amacını daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır Neydi MC'nin amacı? Daha önceki Sosyalist Gençlik gazetelerinde de belirttiğimiz gibi, mevcut güçler dengesi elvermediği için bir askerî cunta yolu ile hemen açık bir faşizmi tezgahlayamayan gerici güçler, MC vasıtasiyle, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin son kalan zerreciklerinide gasbedebilmek ve böylece gelişen mücadeleyi dizginleyebilmek için yasal sınırlamalar getirip fiili durumlar (bakanlar, valiler vs. yoluyle) yaratarak MC'nin daha uzun müddet iktidarda kalmasını sağlayip güçler dengesini kendi lehlerine bozmaya çabalamaktadırla ve MC ekonomik bir dar boğazın eşiğinde bulunan sanayicilerin kısmen kaybettiği Desteğini tekrar kazanabilmek için bol kredi, teşvik tedbirlerini getirmekte ekonomik külfetleri ise zamlar ve vergiler yoluyle emekçilerin omuzuna yıkmaya çalışmaktadır.

MC bunların uygulamasına geçmiştir. En yetkili ağızlardan anayasanın daha da gericileştirileceği gerekirse sıkıyönetim getirileceği olay çıkan okulların ve derneklerin kapatılacağı tekrarlanıp duruyor. Valiliklere «olağanüstü hal ilan etme» yetkisini veren kanunlar gibi bir dizi gerici yasalar meclise getirilmekte ve yine bu arada çeşitli sudan bahanelerle ilerici örgütler kapatılmaktadır. Şu anda birçok demokratik kuruluşun yanı sıra dört GSB şubesi kapatılmış bulunmaktadır. Bir çok gizli örgüt davalarının yanı sıra GSB yöneticileri hakkında «gizli örgüt» kurma iddiası ile DGM'ce dava açılmış ve beş arkadaş tutuklanmıştır.

Hemen hemen tüm üniversiteler kapatılmış orta öğrenimde geniş ölçüde öğrenci öğretmen tasviyesine başlanmıştır. Buca ve Bolu olayları bunun birer örnekleridir. İşçilerin haklı direnişleri kırılmakta toplu halde işten çıkarılmaktadırlar. Petrol boru hattı ve Elka bunların somut son örnekleridir. Kitap düşmanlığı bütün şiddetiğiyle devam etmekte kütüphaneler ilerici kitaplardan ayıklanmaktadır. Bütün bu örneklemeler çok daha genişletilebilir.

DEMOKRATİK GÜÇLERİN DURUMU

Bütün bu tırmanışa karşı demokratik güçlerin gerekli mücadeleyi örgütledikleri iddia edilemez. Kısır bir döngü içerisinde karşılıklı basit küfürleşemelerden öte bir şey yapılmamakta büyük bir uyuşukluk ve pasifizmin bataklığında kulaç atılmaktadır.

Bu gün işçi sınıfının öncü (i) örgütlenmesi olduklarını iddia eden partiler olayların kuyruğunda birer ardçı örgütlenmeler olmaktan öteye gidememektedirler. Büyük bir devrimci potansiyeli bağrında toplayan DİSK, bizzat kendisi CHP yi, faşizme kaışı mücadelede daha ileriye iteceğini, ne yazıkki tam aksi olmakta, ancak CHP'nin dürtüklemesiyle hareket etmeye çalışmakta ve CHP'nin kuyruğunda dolaşmaktadır.

Bu pasifizm kokan sağ teslimiyetçi çizginin karşısında, Marksizim, Leninizm düşmanı PDA dönekleri ve yandaşları, tekrar eski teorilerine dönerek (ki bir müddet önce yasal parti kurmaktan dem vurarak «sürekli faşizm» teorilerini terketmişlerdi) her zamanki gibi kafaları bulandırmaya. rek (ki bir müddet önce yasal parti kurmaktan dev vurarak «sürekli faşizm» teorilerini terketmişlerdi.) her zamanki gibi kaafları bulandırmaya, mücadeleyi doğrultusundan saptırmaya uğraşmaktadırlar.

«Keskinlerin Birliği» çığlıkları ile yaygara koparanlar, ellerindeki mevzileri bile bırakmaktan öteye bir varlık göstermemektedirler. Bunun en somut örneği Ankara'da özellikle öğrenci kesiminde görülen gerilemedir. Siyasi çalışmayı inkar eden goşistler, bugün bir iki fakülteye sıkışıp kalmışlar, faşistlere mevzi terk etmişlerdir. İstanbul'da da durum bundan pek farklı değildir.

Kısacası özetlersek, bu gün Sosyalist ve Demokratik güçler kendi aralarında, en azından Demokratik mücadele platformunda ortaklaşa bir mücadeleyi bile örgütleyememekte, bundan öte, Sosyalist kisvesi altında, Marksizmin Leninizmin düşmanlığını yapan PDA dönekleri ve yandaşlarının gerçek yüzlerini bile sergileyememektedir. Bu gün faşizme karşı olan geniş yığınlar, örgütsüz, dağınık, ne yapacağını nasıl mücadele edeceğini bilemez durumdadır.

ACİL GÖREV: ÖRGÜTLENMEK VE YIĞINLARI ÖRGÜTLEMEK

Bu durumda, tüm anti-faşist güçlerin önünde duran görev, saflardaki bozguncuları temizleyerek, en azından demokratik mücadele plâtformunda ortaklaşa bir mücadeleyi örgütlemektir. Tüm sosyalist ve demokratik kuruluşların, her türlü dar grubçu çıkarlardan uzak kalarak, bu konuda somut adım atmaları gerekmektedir.

Tabi ki bu, meselenin sadece bir yanıdır. Diğer yanı ve asıl önemli yanı ise, faşizmin ideolojsinin (soyut ilkeleri tekrarlamak değil, aksine samut olarak, Türkiye'deki görünümün teşhirini) kitleler içinde en geniş teşhirini yaparak, somut talepler ve siyasî gerçeklerin teşhiri kampanyası üzerinde, en geniş yığınların örgütlenmesini yapmalıyız. Boş gevezeleiklerden, dar kalıpçı anlayıştan uzak olarak bunu yapmayanlar, birer «siyasî soytarı» olmaktan öteye gidemeyeceklerdir. Baskılar ve terör karşısında bıkmadan, usanmadan, sabırla daha geniş yığınların aktif kitle desteğini alabilmek için, onların politik eğitimlerini sağlayarak, mücadeleye çekebilmek için, vargücümüzle, her türlü olanaksızlıklara göğüs gererek sonuna kadar mücadele etmeliyiz.

Sağ teslimiyetçi çizgileri ve bilhassa Leninizmin düşmanı PDA döneklerí ve yandaşlarının gerici politikalarını, en geniş yığınlar önünde sergileyelim.

GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ VE YANLIŞ GÖRÜŞLER II:UDD

"Bilinçsiz kitlelerin başına geçen bilinçli küçük azınlıkların başardığı devrimler dönemi geride kalmıştır. Toplumsal düzenin tamamen değişimi sözkonusu olduğu zaman, kitleler meselenin içinde olmalıdırlar, neyin tehlikede olduğunu, manen ve maddeten neye katılmakta olduklarını önceden kavramış olmalıdırlar."

ENGELS

12 Mart sonrası sıkıyönetim günleri sosyalistlere önemli bir durum değerlendirmesi yapma gereğini ortaya koydu. Fakat geçen zaman şimdiye kadar sosyalistlerin, geçen zamanı marksist bir eleştiriden geçirmediklerini gösteriyor.

Bugün ülkemizde, işçi sınıfının gerçekten öncülüğünü kazanmış örgütlü bir hareketin bulunmayışı, işçi sınıfı hareketi içinde çeşitli sapmaların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Ve bunu bertaraf edecek bir çalışmanın da yeterince yerine getirildiği henüz söylenemez.

Biz bu yazımızda geniş boyutlu bir konu olan geçen pratiğin eleştirisini yapmıyacağız. Yalnızca sosyalist çalışmanın etkin ve örgütlü biçimde gerçekleştirilememiş olması, bilimsel sosyalizmin işçi sınıfı hareketi içinde henüz tek hakim düşünce olmaktan uzak oluşu, bunun sonucu ortaya çıkan ve yer yer etkin olabilen özellikle son zamanlarda gençlik içine de sızmaya çalışan sağ bir çizginin anti-marksist özünü ortaya koymaya çalışacağız.

Dünün Marksizme karşı çıkan "sosyalist" akımlarının,bugün marksizm adı altında marksizme karşı bir mücadele ve işçi sınıfı mücadelesini saptırma uğraşı içinde oldukları bir gerçek.Bu olguyu Lenin şöyle özetliyor:

"Marksizm-öncesi sosyalizm yenilgiye uğratılmıştır. Bu savaş kendine özgü alanda dedil, revizyonizm olarak marksizmin genel alanında devam etmektedir." (Marksizm ve Revizyonizm).

Her revizyonist hareket, hangi biçimde teorisini kurarsa kursun, bu teorilerde marksizme karşı ilk saldırı, marksizmin odağını oluşturan marksist devlet teorisi olmaktadır.

Marksistlerin devlet üzerine görüşleri kadar açık ve üstelik tekrar tekrar üzerinde durulan, ciltler dolusu hakkında yazı yazılan konu yoktur denilebilir.

DEVLETİN KISA MARKSİST TANIMI VE İLERİCİ YURTSEVER GAZETESİNİN YANLIŞ GÖRÜŞÜ

Yüzyıllardan beri devletin nitelikleri üzerine tartışılmıştır. Eflatun ve Aristo'dan beri bütün filozoflar, devlet hukuku uzmanları, sosyologlar, siyasal bilimciler devlet kavramının ve niteliklerinin açıklamasını yapmaya çalışmışlardır.Yer yer gerçeğe yakın görüşler ileri sürülse dahi, Marks'a kadar bu görüşler metafizik bir öz içermiştir.

Birbirleriyle çelişen bu görüşlerde, devlet "maddi hayat şartlarından" kopartıldığı oranda da iyice anlaşılmazlaşmıştır.

"... Devlet şekilleri gibi,.. diyor Marks , hukuki ilişkilerde ne kendi kendileriyle ne de insan zihninin sözümona genel evrimiyle açıklanabilir.Tam tersine bunların köklerini Hegel'in 18.yüzyıl İngiliz ve Fransız düşünürlerine uyarak, 'sivil toplum' dediği maddi hayat şartlarındadır." (Ekonomi Politiğin Eleştirisi'ne Katkı'ya Önsöz)

Yani devlet, toplumların tarihsel bakımdan bütün sosyal ve ekonomik gelişmeleri içinde incelenmeye başlandığı anda, ortaya çıkışı, her tarihsel dönem içinde aldığı biçim ve gücü, bu gücü nereden aldığı anlaşılmaya başlanmıştır.

Tarih bilindiği gibi, üretim ilişkileri temeli üzerinde üretim araçlarının ortaklaşa kullanıldığı bir sosyo-ekonomik formasyona tanıktır. Fakat bu yapının bozuluşu yani işbölümü ve üretim güçlerindeki gelişme, bunların sonucu mübadele ve özel mülkiyetin doğuşu, sınıflaşmanın da ortaya çıkışıydı. İşte devlet bu sınıflaşmanın ve sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıktı.
Özel mülkiyetin ortaya çıkışından günümüze sömürü biçimleri de değişik şekiller alırken, aynı zamanda özel mülkiyetin değişik biçimler alışı, gelişmesi ve karmaşıklaşması ile beraber değişik ilişkileriyle devlet de değişik biçimler almıştır. Yani egemen sınıfların mülkiyet ilişkilerini kendi yararlarına düzenlemelerine uygun olarak,devlet de o yönde biçimlenmiştir. Bu biçimlenme toplumsal olayların karmaşıklaşmasına paralel olarak, yani değişen maddi temelin karmaşık ilişkileri yönünde, karmaşık bir yapı kazanması yönündedir. Başka bir deyişle devlet, değişen her sosyo-ekonomik formasyonun yapısına göre egemen sınıfın baskı aracı olma fonksiyonunu yerine getirmiştir. fakat devlet hiçbir zaman kendini açıkça egemen sınıfın örgütü olarak ilan etmemiş ve kendini daima sınıflardan bağımsız bir güç olarak ortaya koymuştur.

Marks ve Engels, "... ortaya koyduğumuz ürünlerin, diyor, kontrolumuzdan kaçan ve bizi hakimiyeti altına alan objektif bir kuvvet haline gelişi, umutlarımızı boşa çıkarışı ve hesaplarımızı bozuşu, günümüze kadarki tarihi gelişmenin en önemli faktörlerinden biridir. Ve ferdin menfaatiyle topluluğun menfaati arasındaki bu çelişmenin sonucu olarak,topluluk menfaati, devlet halinde, bağımsız bir şekle bürünerek ortaya çıkar."

Bağımsız bir şekle bürünerek ortaya çıkan devlet, kendini açıkça egemen sınıfın örgütü olarak ortaya koymaz; ama kendisini sınıflardan ve sınıf mücadelesinden de soyutlamaz. Kendini "topluluk menfaatinin" koruyucusu ve savunucusu olarak ortaya koyarken aslında, egemen sınıfın menfaatini "genel menfaat" olarak ortaya koyar. Ve bunu -var olan mülkiyet ilişkilerini- zorla herkese kabul ettirmekle yapar. Varolan sistemi korumak çeşitli güçleri gerektirir. Bunlar ise Lenin'in de belirttiği gibi "sürekli ordu ve polistir." Ve bunlar "devlet gücünün başlıca cebir aletleridir"...

DEVLETİN BİR KURUMU OLARAK ZORBALIK VE EGEMENLİK ARACI ORDU

Kapitalist sistem içinde, sistemi değiştirmeye yönelen ve yeni bir sistem için mücadele yürüten halk kitlelerine karşı hareketler ordunun tam desteğine sahip olmuştur. Özellikle doğu toplumlarında tekelci burjuvazi, önce orduya, polise, bürokrasiye dayanmaktadır. Çoğu hallerde ise baştakiler tarafından yaratılan ve tekelci burjuvazinin kontrolundaki gizli askeri - bürokratik rejimin yığınlarla desteklenmesini örgütlemekle görevli sözde "ilerici" örgütlenmeler yaratmaktadır.

Ülkemiz elli senelik "cumhuriyet" tarihi, ordunun demokrasinin üzerinde demoklesın kılıcı gibi, duruşunun da tarihidir. Dünyada ordunun bonapartist hareketlerinin tarihi yazılacak olsa, ülkemiz bu konuda baş sıraları alır. Fakat egemen sınıfın çıkarları için ilericilere, sosyalistlere ve tüm halka karşı yapılan her hareketi "toplumun menfaati" olarak göstermeye çalışan devletin politik sözcüleri ise, devletin sınıflar üstülülüğünü ispata çalışırlar. Ama taraftar da bulurlar;hem sağda (doğal olarak) hem solda İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK gibi küçük burjuvazinin dar dünyasında kulaç atanları..

Bunlar devletin kendisini sınıflardan bağımsız ilan edişi karşısında zevkten baygınlık geçirirler. Bu küçük burjuva dar kafalılara göre "egemen güçler halkımızı,kendisinin ayrılmaz bir parçası olan ordu ile karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar." ve "işbirlikçi burjuvazi,gerici güçler, orduyu halkımıza karşı çıkarmaya çalışıyorlar". Ne kadar komik ! Acaba bir avuç "işbirlikçi burjuvazi" (bu kavram da henüz çoğu marksistlerce kabul edilmeyen içeriksiz bir kavramdır) halka ve üstelik onun "ayrılmaz parçası orduya" karşı nasıl güçlü olabiliyor; hala halk en demokratik isteklerini dahi "bir avuç kişiye" karşı gerçekleşti - remiyor ve herşeyden önce işçi sınıfı sömürüldüğünü bile açıkça söyleyemiyor? (İYG bunlara bir cevap vermiyor)

Bu konu bizce çok açık. Burjuvazi ilerici sosyalist hareketlere karşı savaşını hayali güçlerle yürütmez.Acıkça kendini iğrenç biçimde "kamu menfaatinin koruvucusu" olarak ortaya kovan ve egemen sınıf için yaptığı ve gösterdiği fonksiyonu bu "genel koruyuculuk" adı altında yapan devlet ve onu oluşturan ideolojik, askeri, bürokratik mekanizmaları ile yapar. Üstelik bunu yaparken en büyük desteği devletin sacayağı ordu ve polisten görür. 12 Mart sonrası ve bugün olduğu gibi.

Grev yapan işçiye saldırı, doğuda uygulanan ve hala devam eden ırkçı, militarist baskı acaba "halkın kopmaz parçasının" egemen sınıfların çıkarlarını gözbebeği gibi koruduğunun örnekleri değil mi?

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK Gazetesinin küçük burjuva dar kafalıları eğer sürekli bahsettikleri Şili'yi biraz incelemiş olsalardı "hiçbir askeri darbenin olmadığı ve ordusunun demokrasiye saygılı olduğu ülke" diye bir dönem tanımlanan Şili'de Pinochet'nin şu sözleri bu beyleri belki ordu konusunda bu kadar iyimser tahliller yapmaya yöneltmezdi.

Pinochet, "Biz Şili silahlı kuvvetleri olarak, marksistlerin iktidarı ele geçirmelerine karşı tarihi görevimizi yerine getirdik. Bunu yapmasaydık, Şili bir komünist diktatörlük olacaktı" diyordu,darbenin ilk günü. Pinochet, açıkça şunu söylemek istiyordu. "Biz burjuvazinin yokolmakta olan çıkarları için milyonlarca Şili'linin isteğine karşı faşist bir askeri diktatörlük kurarak, tarihi fonksiyonumuzu yerine getirdik".

O kadar uzağa gitmeye de gerek yok, devlet ve özel olarak orduya ilişkin marksist tahlilleri doğrulamak için. Ülkemiz tarihine bir göz atmak yeter. İstiklal mahkemeleri, sıkıyönetim mahkemeleri ve hala devam eden Devlet Güvenlik Mahkemeleri (ki bu mahkemeler sivil hakimlere güvenilmeyerek kurulmuş askeri mahkemelerdir) burjuvazinin orduya karşı duyduğu güvenin açık kanıtlarıdır.Egemen sınıflar özellikle sosyalistlere karşı hareketlerinde -yalnız ülkemizde değil tüm dünyada- en büyük desteği ordu ve polisten görür.

Eğer İlerici Yurtsever Gençliğin sağ revizyonistleri, dünün 12 Martla biten MDD teorisini yeni biçimde öne sürmeye çalışıyorlarsa, o zaman yeni bir tekrarın trajedi değil, komedi kahramanları olurlar. Bu komediyi oynayabilecekleri bile şüpheli.

Ülkemiz şartlarından kopuk ve sosyalist harekette en ufak bir katkıları bile olmayan, "elli yıllık sosyalist hareketin" sağ revizyonist deve kuşları şayet dünyada ve Türkiye'deki önemli değişmelerden sarsılıp da kafalarını kumdan çıkarıp dünün MDD'ci teorisyenlerinin özlemleri içine girdilerse -ki öyle gözüküyor- bu beyler şunu bilsinler ki, Türkiye hızlı bir değişim içinde olan ve kitlelerin bilinç düzeylerinin dünden daha yüksek olduğu bir düzeydedir. Köprülerin altından çok sular aktı. Ve o sularda bir çok gerçeklerden uzak teoriler tuzla buz oldu. Fakat bunlardan habersiz oyun oynayacağını zannedenlerin teorileri bugün artık dünün trajedi olan teorilerinin aksine komedinin senaryosu olur.

Bu senaryo, görünürde dünün MDD teorisinin yeni biçimi olan, özde hiçbir değişikliği olmayan UDD (ulusal demokratik devrim) teorisidir. Fakat geçen zaman bunun MDD teorisi kadar bile etkin olamıyacağını ve sonuçta yeni teorinin teorisyenlerini birer orta oyuncusu durumuna getireceğini gösteriyor.

Arivist metodlarla mücadele yürütüleceğini zanneden bu beyler, istedikleri kadar bonapartist özlemlerini marksizm adı altında gerçekleştirmeye çalışsınlar, işçi sınıfı hareketi bunları dün nasıl mahkum ettiyse bugün de etmektedir.

Artık görüntüde bir demokrasinin varolduğu ülkemizde zemini hazırlanmak istenen açık faşizmin "halkın kopmaz bir parçası" ile el ele -elbette halkla değil- İYG ile, başka bir adla tüm UDD'ci'erle birlikte geleceğinden hiçbir sosyalistin kuşkusu yok!

Arivizm: Politikada her çeşit bizans oyun - larını, her şeyin mübah olduğunu savunan , savunmasa dahi, pratikte uygulayan bir akım

ANGOLA, ABÖ VE GELECEĞİ

Portekizle yapılan Alvor antlaşması gereğince siyasi bağımsızlığını kazanan Angola'da, ülkenin gerçek temsilcisi MPLA'nın kurduğu devlete karşı, FNLA ve UNİTA ellerinde bulunan toprakların üzerinde ayrı bir devlet kurduklarını ilân ettiler. Bunun sonucu ülke fiilen ikiye bölünmüş oldu. Bir yanda emperyalizm, onun orta Afrikadaki ileri kolu Zairenin ve ırkçı Güney Afrika Cumhuriyetinin desteklediği UNİTA, FNLA, diğer yandada MPLA vardı. Emperyalizm, zengin yeraltı ve yerüstü kaynaklara sahip olan Angolayı elinden çıkarmak istemiyordu. Zaire ve Güney Afrika Cumhuriyeti ise hemen yanı başlarında sosyalizme yönelen ilerici bir ülkenin olmasından, kendi varlıkları açısından derin kuşkular duyacaklardı. Ülkede siyasi bağımsızlığın kazanılmasından sonra ekonomide özel sektörü egemen kılacağını belirten FNLA, UNİTA'nın ülkede egemen olması elbetteki bu gerici güçlerin isteklerine tamamen uygundu. Sırtını emperyalizm ve azgın gerici güçlere dayayan UNİTA ve FNLA, MPLA'ya karşı daha evvel başlattıkları iç savaşı siyasi bağımsızlığın elde edilmesinden hemen sonra daha yoğunlaştırıp genişlettiler ve bu arada kısmi başarılarda söz konusu oldu.

Siyasi bağımsızlığın kazanılmasının anti emperyalist mücadelede önemli dönüm noktalarından biri olmasına rağmen sadece bir aşama olduğunu bu yüzden kurtuluşu sosyal devrimle tamamlamak isteyen MPLA gerici güçlerin bu saldırısına karşı gerekli karşıt cevabı verdi. MPLA emperyalizmin Vietnam'daki oyununu biliyordu ve onun bu karşıt saldırısı aynı zamanda ülke bütünlüğünü sağlamaya da yönelik bir nitelik taşıdı. Karşısındaki güçlerin uluslararası her türlü gericilikten aldığı geniş desteğe karşı yalnız kalmadı, oda sosyalist ülkelerin gittikçe artan aktif desteğini yanında buldu ve şimdi MPLA Angola'da tam bir kararlılıkla zafere doğru ilerlemektedir.

Siyasi bağımsızlığın kazanılması uğruna yapılan mücadeleye bir çok sınıf ve tabakaların ayrı örgütler halinde katılmaları sadece Angolaya ait bir özellik değildir. Toplumda oynadıkları roller farklı olan, farklı çıkarlara sahip olan sınıf ve tabakaların anti emperyalist savaşa ayrı örgütler halinde katılıp ortak hareket etmeleri onların sınıfsal farklılıklarının silinip toplumsal bütünleşmeleri anlamına gelmez. Böylesine bir birlik -deyim yerindeyse- geçici bir olgudur, ortak düşman ortadan kalktığı ölçüde sınıfsal parçalanmalar kendisini siyasi planda daha belirgin olarak belli edecektir. Örneğin ülkemizde 1919-1923 kurtuluş hareketinde bu siyasi birlik tamamen bile gerçekleşemedi. M. Suphi ve arkadaşlarının hakim güçler tarafından öldürtülmeleri o dönemde Celal Bayar'a sahte TKP kurdultulmasıda gösterirki, anti emperyalist savaş içinde daha sınıfsal mücadele toplumun siyasi hayatına bütünüyle yansımıştır.

Marksistler milli kurtuluş hareketlerine yaklaşırlarken, soyut gevezelikler yapma yerine, her zaman hareketin niteliğine, harekete katılan örgütlerin savundukları görüşlere, toplumda oynadıkları role, dayandıkları sınıf temeli ve buna bağlı olarak uluslararası desteklerinin kimler olduğuna bakarak karar verirler. Maocuların özellikle bu konuda anlayamıyacakları birşey varsa o da budur.

AFRİKA BİRLİĞİ ÖRGÜTÜ VE ANGOLA

Mozambik devlet başkanının istemi ile Afrika Birliği Örgütü (ABÖ) «Angola Sorununu» görüşüp ortak bir karara varabilmek üzere 10-13 Ocak tarihleri arasında toplandı. Angolayı kimin temsil edebileceği konusu üye ülkeler arasında sert tartışmalara sebeb oldu, aralarında Mozambik, Cezayir, [illegible] ilerici ülkelerin bulunduğu bir grup, MPLA'nın Angolanın resmi temsilcisi olarak tanınması yönünde tavır aldı ve bu tavrı 22 ülke devlet başkanı oylamada destekledi. Bunun yanında başını Zaire devleti başkanı Mobutu ve Uganda devlet başkanı İdi Amin'in çektiği örgüte üye 22 ülke devlet başkanıda toplantının bu yönde bir karar alınmasına karşı çıktı. Böylece toplantı her hangi bir karara varamadan dağılmak zorunda kalmış oldu.

Örgütün daha evvel, 1975 Haziran ayında Ugandanın başkenti Kampalada yapılan olağan toplantısına Tanzanya ve Zambiyanın boykot edip katılmadığını hatırlatırsak, örgütün Angola konusunda her hangi bir karara varamadan dağılmasının ABÖ içinde geçmişte var olan siyasi çalkantıların, şimdi daha üst düzeyde ve yeni boyutlara erişip gelişebileceğini görebiliriz. Örgütün yakın gelecekte parçalanıp, parçalanmıyacağı konusunda şimdilik herhangi birşey söylenemez, ama, örgüt içindeki siyasi ayırımın yoğunluk kazanıp, giderek netleşmesini güncel, gelip geçici, tesadüfi bir olgu olarak basit bir şekilde ele alınamıyacağı ortadadır. Örgütün yapısı ve gelişmesine, onu var eden toplumsal şartlar içinde değerlendirerek yaklaştıgımızda konu daha fazla açıklık kazanacaktır.

AFRİKA BİRLİĞİ ÖRGÜTÜ NEDİR? GELECEĞİ?

Afrika birliği örgütü (ABÖ) bağımsız Afrika devletlerinin kendi aralarında kurdukları bölgesel bir teşkilattır. 1963 yılında Habeşistan (Etiyopya), nın başkenti Adisababa'da kurulan bu teşkilatın kurulmasındaki temel amaç, bağımsız Afrika devletlerinin sömürgeciliğe, ırkçılığa ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadelelerinde birlikte hareketlerinin sağlanmasına yöneliktir.

Örgütün varlık şartı olan kuruluş amaçlarını daha yakından ele almak, bu amaçların etrafında toplanan çeşitli devletlerin sosyo ekonomik yapılarının değerlendirilmesi ABÖ'nün niteliğini daha yakından tanımaya ve geleceği hakkında belli bir fikre sahip olmamıza neden olacaktır.

Azınlık sömürgeci beyazlar tarafından kara Afrikasına karşı yürütülen ırkçılığa karşı olmak Afrikadaki bütün sınıf ve tabakaları birbirine

devamı s.8'de

PDA DÖNEKLERİNİN DE DESTEKLEDİĞİ GERİCİ İRAN REJİMİ DÖKTÜĞÜ KANLARDA BOĞULACAKTIR

Emperyalizmin, İsrail'le birlikte, Ortadoğudaki bekçibaşılığını yapan İran'daki gerici yönetim, İran emekçilerinin kurtuluşu için mücadele eden on devrimciden dokuzunu idam ederek, cinayetler serisine yenilerini ekledi.

1950'lerde ile ilerici Musaddık yönetimini, CİA'nın yardımıyla devirerek iktidara gelen İran Şahı, o günden bugüne, hem kendi ülkesinin emekçilerine, ve hemde Ortadoğu halklarının özellikle Basra körfezi halklarının mücadelesini ezmek için, emperyalizmin uşaklığını yapmaktadır.

İlerici Musaddık yönetiminin devrilmesi, ilerici güçlere büyük bir darbe vurmuştu. Ama şüphesizki İranda mücadelenin yok olmasını getirmedi. Aksine o günden beri, İran emekçilerinin verdiği mücadele daha da yeni boyutlara ulaştı. Gerici İran yönetiminin bütün baskılarına, cinayetlerine rağmen bu mücadele, İran emekçilerinin emperyalizme ve kendi sömürücü sınıflarına karşı verdiği bu mücadele, bugünde bütün şiddetiyle sürüyor ve bir gün mutlaka zafere ulaşmak üzere...

Türkiye halkı, gerici İran şahını ve onun cellatlar örgütü SAVAK'ı çok yakından tanır daha geçenlerde İran şahı ülkemize gelmiş ve Ortadoğudaki gelişen mücadeleyi nasıl ezebiliriz diye bizimkilerle ilişki kurmuştu. Bu yeni ziyaret bir anlamda 1950 sonralarında, Ortadoğu halklarının gelişen mücadelesini ezebilmek için oluşturulan eski ittifakların, yeniden restore edilmesi amacında taşıyordu. Yine hepimizin bildiği gibi, 12 Martın hemen öncesinde ve sonrasında, varılan anlaşmalar gereğince, (ki MİT'le SAVAK'ın işbirliği yapması kararlaştırılmıştı) Türkiye'deki İranlı devrimciler yakalanarak, gerici şah yönetimine teslim ediliyordu. Yine bir çok İranlı devrimci, bu gerici güçlerin tuzaklarına düşürülerek öldürüldüler.

Kısacası, Türkiye ve İran emekçileri ta 1950 ler[illegible], gerici yönetimler arasındaki bu bağları, çeşitli olaylar içinde gördü, öğrendi. Onun için, emperyalizmin kuklasından başka bir şey olmayan bunların, ne olup olmadığını çok iyi bilmektedir.

Ancak İran ve Türkiye emekçilerinin bu çok yakından bildiği gerçeği, «Halkın Sesi» döneklerı saklamaya çalışmakta, Türkiye ve İran gericilerinin yakınlaşmasına alkış tutmaktadırlar. Şahı protesto gösterilerine katıldıkları için özeleştiri yaparak; Şilide, Angolada, Portekizde olduğu gibi, Ortadoğudada görevlerinin, emperyalizmin uşaklığını yapmak olduğunu bir kere daha tekrarladılar. Proleter Enternasyonalizminin ve Leninizmin düşmanı olan PDA dönekleri ve yandaşları, «Halkın Sesi» gazetelerinde, binbirdereden su getirerek İran ve Türkiyenin üçüncü dünya ülkesi ve «iki süper devlete» karşı olduğunu ileri sürerek, Ortadoğu gericiliğinin simgelerini aklamaya çalıştılar.

Şu içinde yaşadığımız çağda, dünya ülkelerini birbirinden kopuk, tek tek devletler olarak ele almak, emperyalizmin, bütün geri kalmış ülkelerdeki gerici sınıflarla bağlar kurarak (ekonomik-politik-askeri) kendisine bağımlı hale getirdiği gerçeğine ters düşmezmi? Ve yine artık emperyalizm çağında, bu ele alış biçimi, sermayenin uluslararası niteliğinin örtbas edilmesi çabasının bir ifadesi değilmidir? Bu geri kalmış ülkeleri, emperyalizmin hegemonyası altına sokan ikili anlaşmaları, gerici paktları, vs. örtbas etmek değilmidir ve nihayet bu, dolaylı yoldan devrimin inkârı değilmidir.

Evet, bugün dünyada emperyalizme karşı dünya halkları, işçi sınıfı önderliğinde mücadele vermektedirler. Daha dün Vietnamda Kamboç ve Laosta yaşanan, bugün Angolada bir kere daha yaşanıyor. Ve şüphesizki Dünya sosyalist sisteminin güçlü varlığı ve gelişen bu mücadele geçici olarak birtakım ülkelerin daha tarafsız bir tutum almasını sağlayabilir ve bunun çeşitli örnekleride vardır. Ama bu bile, hiçbir zaman oradaki yönetimin sınıfsal karakterini gözardı etmeyi getirmez ve getirmemelidirlde. Kaldıki üçüncü dünya ülkesi diye ilân edilen İran, Türkiye, Endonezya ve Şili vs. bütün bunlar, her yönü emperyalizme bağlı olan ülkelerdir. Yer yer gösterdikleri bazı çıkışlar, onların anti-emperyalist **karekterlerinden değil, efendilerinden biraz daha fazla parsa** toplayabilmek içindir. Son Arap-İsrail **savaşının sonrasında** uygulanan petrol ambargosu, genel olarak emperyalizme karşı bir hareket olmaktan ziyade ABD kontrolündeki petrol **kartellerinin**, AET ve Japon ekonomisini baltalamak için başvurduğu bir olaydı. Eğer bu sırada **Irak, Suriye** ve kısmen Libya gibi ülkelerin takındığı **aksi tavrı** düşürürsek mesele daha da açıklığa kavuşur. Kaldıki petrol ürünlerine kim sahip çıkıyor Proleterya ve emekçi yığınlarımı, yoksa bir avuç asalak sömürücümü? Ve yine bu gibi **ülkeler ki İran bunların başında gelir, efendilerinden aldığı silahlarla hem kendi emekçilerinin mücadelesini, hemde komşu ülkelerdeki emekçilerin mücadelesini ezebilmek için vargücüyle çalışıyorlar. İşte, Dofar örneği, İşte Kıbrıs, İşte Timor ve nihayet Şilideki azgın gericilik; bütün bunlar neyin ne olduğunu daha açık göstermiyormu? Tabiki burjuva milliyetçiliği yapan Leninizmin düşmanı PDA dönekleri ve yandaşları «Halkın Sesi» gazetelerinde bunu örtbas edebilmek için didinip duracaklardır.**

Ama bir kere daha tekrarlayalım ki, emekçi yığınlar, sosyalizm düşmanlarınca ne kadar örtbas edilmeye çalışılsada, gerçekleri daha açık şekilde görecektir.

Dün Vietnamda, Kamboç ve Laosda olduğu gibi ve bugün Angolada görüldüğü gibi, İran emekçileri, emperyalizmin uşaklığını yapan kendi hakim sınıflarını altetmeyi başaracaktır.

Ve Türkiye emekçileri tüm varlığıyla bu haklı mücadelede, İran emekçilerini sonuna kadar destekliyecektir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM
KAHROLSUN GERİCİ İRAN DEJİMİ
YAŞASIN İRAN VE TÜRKİTE HALKININ KARDEŞLİĞİ.

GENÇLİĞİN SOSY

Gençliğin örgütlenmesi meseles
...risinde çok şeyler söylendi. ama g
meseleyi daha derinlemesine ince
zaten sahip oldukları yanlış ideolo
çeşitli gençlik örgütlenmeleri yapt
ceki Sosyalist GENÇLİK gazeteleri
ye tâbi tuttuk. Ancak bu meselenin
toplumsal mücadeledeki rolünün n
ile hareket edilmesi gerektiğinin, h
lenemez. Gençlik meselesi üzerine
ça ayrıntılı bir bilgi vermektedir.
leri» adlı mektuplarıbu meseleye ol
Ancak bütün bunların ve şimdi
laşılabilmesi ve tamamlanması için
çözümlemeler getiren «Gençliğin So
un yazısının tekrar yayınlamasında
çen Haziranda «Yeni Dünya» dergi

Bugün dünya nüfusunun % 50'sinden fazlasını 25 yaşından genç kişiler oluşturmaktadır, pek çok ülkede bu oran % 60'ı, hatta % 70'i bulmaktadır. Sosyalist ülkelerde gençlik yeni toplumun kuruluşu çalışmalarına aktif bir şekilde katılmaktadır. Kapitalist ülkelerde burjuva toplumununun bunalımının getirdiği sonuçların kendi sırtına da bindiğini iyice hisseden gençlik sınıf mücadelelerine gittikçe daha fazla bir enerjiyle katılmaktadır. 1966 ile 1973 yılları arasında, gençlerin yaptığı grevlerin sayısı üç mislinden daha fazla artmıştır. «Üçüncü dünya» adlı verilen ülkelerde de, gençlik bütün büyük toplumsal hareketlere çözüm getirici bir güç olarak katılmaktadır.

Gençliğin sosyal alandaki faaliyetleri, bu yıllarda özellikle coşkun bir hızla artmıştır. Bu durum, sosyalistlerin gençlik hareketindeki yeni eğilimleri dikkatle ele almalarını gerekli kılmaktadır.

İçinde bulunulan koşullarda, teorik ve pratik açıdan epeyce büyük önem taşıyan bazı sorunlar üzerinde duralım.

İlkönce sosyal bir gurup olarak gençlik ne gibi özellikler taşımaktadır, toplum içersinde ve devrimci süreçte ne gibi bir yer tutmaktadır? Gençlik çevrelerinde meydana gelen değişiklikler, gerekse gençlik konusu üzerinde yapılan tartışmalar böyle bir soru sorulmasını gerekli kılmaktadır.

Şiddetli devrimci sarsıntıların olduğu bir devirde, kapitalizm ile sosyalizm arasında dünya ölçüsünde bir mücadelenin sürdüğü devirde çağdaş gençlik üstünde durmakta yarar vardır. İki sistem arasındaki tarihsel yarışma, iki hayat biçimi arasındaki fark, sınıf mücadeleleri ve kurtuluş savaşları, gençliği kaçınılmaz bir şekilde en köklü sosyal süreçlere doğru çekmektedir. Bu gerçek, gençliğin sosyal ve manevî yanlarına, ideallerine, eylem ve araştırmalarının niteliklerine damgasını vurmaktadır. Gençler, çağımızın büyük siyasal olaylarına yaşlı kuşaktan daha dolaysız ve daha duygusal bir şekilde tepki gösteriyorlar ve aynı zamanda bu olayların etkisi altında kalıyorlar.

Gençliğin sosyal yapısı, hayatındaki amaç ve olanaklar, sosyal davranışının özellikleri, bilimsel ve teknik devrimin etkisi altında oluşup gelişiyor. Bilindiği gibi, bilim ve teknikteki ilerlemenin sonucunda, işçi sınıfının öğrenim düzeyinin yükseltilmesi objektif bir zorunluluk olarak ortaya çıkmakta teknik aydınlarla arasındaki karşılıklı daha dinamik bir duruma gelmektedir. Bu süreç, sosyalist ülkelerde, kapitalist ülkelerde ve ulusal kurtuluş hareketleri veren kesimde değişik biçimlerde kendini göstermektedir. Ama bu durum, değişikliklerin öncelikle gençliğe yansımasını engellemiyor, bilâkis gençlik toplumdaki değişmelerin doruğunda yer alıyor.

Bu yeni gelişmelerden değişik sonuçlar çıkartılıyor. Burjuva ideologları gençliği çağdaş toplumda başlıbaşına bir sınıf ve hattâ «en ilerici sınıf» gibi göstermek için epey didindiler. Bu konudaki tartışmalar son yıllarda biraz durulmuştur (Markuze'nin fikirlerinin eskisi gibi popüler olması da bunu kanıtlamaktadır), ama bu sorunlar güncelliklerini ve pratikteki önemlerini korumaktadır. Bu sorunların, çağdaş genç kuşağın devrimci olanaklarının daha iyi bir şekilde görülebilmesi için incelenmeleri gerekmektedir.

Gençliğin göreceli bağımsızlığa sahip bir sosyal gurup olduğunu ve «kuşaklar sisteminde» özel bir yer işgal ettiğini marksistler açıkça görmektedirler. Çeşitli ülkelerdeki sosyologlar, dünyayı görüş biçimindeki genellikle, enerjiyi, coşkuyu, romantik tutkuları ve hattâ dış görünüşü (giyim gibi) bu sosyal gurubun kendine özgü belirleyici nitelikleri olarak gösteriyorlar. Bu nitelikler bütün gençlikte görülür ve onun yaşının gereği olan özelliklerle herhangi bir şekilde ilişkilidir. Fakat gençliğin ayırdedici niteliklerini bilimsel bir şekilde belirleyebilmemiz, çağdaş toplumsal yaşamdaki rolünü ve sosyal faaliyetinin artmasındaki faktörleri doğru bir şekilde koyabilmemiz için, onun yaş durumundan ileri gelen nitelik ve özelliklerini, bir bütün olarak, sosyal, ekonomik ve siyasal yaşamın objektif koşullarıyla, birlikte ele almamız gerekir. Bizce, gençliğin toplumdaki yerinin ve rolünün irdelenmesinde belirleyici ele alış şekli sınıfsaldır.

Sınıfsal ele alış, öncelikle, sosyalist toplumda bile gençlik çevrelerinde tam bir sosyal özdeşlik bulunmadığını kabul etmemizi gerektirir. Sosyalist toplumdaki gençlik birbirine dost sınıfların, işçilerin, köylülerin ve aydınların genç temsilcilerinden oluşur. Sosyalizm koşullarında yetişip eğitilmiş genç kuşakta, işçi sınıfı, köylüler ve emekçi aydınlar arasında varlığını sürdüren sınıfsal ve sosyal sınır ve farkların, yeni toplumu kurma mücadelesine başlayalı çok olmamış emekçi kuşaklardaki kadar belirgin ve kesin olmamaları doğaldır. Bununla birlikte, böyle sınır ve farklar vardır. Bu sınır ve farklar, bütün toplumun belirli bir gelişme aşamasındaki sosyal yapısına uygun düşmektedirler.

Sosyalist olmayan dünyada ise, bütün topluma özgü çelişkiler gençliğin bünyesinde de vardır. Bunlar uzlaşmaz sınıf çelişkileridir. Bundan dolayı da, kapitalist düzende gençlik ve gençlik hareketi, sonuçta, sınıf çıkarları arasındaki şiddetli çatışmanın doğrultusundan başka bir yönde gelişemez.

Gençliği kendine özgü bir özdeş tabaka sayan soyut yanaşım, ulusal kurtuluş hareketi tecrübesi ile de yalanlamaktadır. Bu ülkelerin gençliği, ulusal kurtuluş hareketinin coşkun bir yükseliş gösterdiği aşamada çoğu zaman yekvücut olarak davranmaktadır. Ama anti-feodal, anti-emperyalist devrimlerin başarısından sonra, ulusal kurtuluş savaşının sömürü ilişkilerine karşı savaş aşamasına yükselmesiyle birlikte, gençlik arasındaki sınıfsal çıkar farklılaşmaları da açıkça ortaya çıkmaktadır.

Gençliğin toplum içersindeki yerini değerlendirmede marksist-leninistler iki aşırı uçla mücadele ederler: 1) Bir yandan, gençlik içersindeki sosyal tabakalaşmadan başka bir şey kabul etmeyen, göreceli bir bağımsızlığa sahip bir gurup durumunda bulunan gençliği küçümseyen görüşle; 2) Öte yandan da gençliğin özerkliğini abartan, toplumu sınıflara bölünüşünde bağımsız olduğunu uyduran görüşle.

Gençliğin sosyal faaliyetlerinin yasallığı sorunu sınıfsal bir yanaşımla doğru bir şekilde belirlenebilir.

Sosyalist düzende gençliğin sosyal faaliyetleri, gözlemlerimize göre, komünist ve işçi partilerinin önderliğindeki halk hareketi temeli üzerinde, gençliğin yeni toplumun kuruluşundaki objektif çıkarları temeli üzerinde gelişiyor. Yeterince uzun aralıklarla incelenirse, kapitalist ülkelerdeki ve kurtuluşlarını yeni kazanmış ülkelerdeki gençlik hareketlerinin, işçi harekettindeki, genel demokratik hareketteki ve ulusal kurtuluş hareketindeki iniş çıkışlara bağlı olarak yükseliş ve düşüşler gösterdikleri görülür. Ama şüphesiz ki bazı durumlarda gençliğin, genellikle üyesi bulunduğu sınıf ya da sosyal tabaka çerçevesi içersinde, bazı olgunlaşmış sosyal hareketlerde insiyatifi ele aldığı da görülmektedir.

Öyleyse, gençliğin sosyal faaliyetlerinin yasallıklarından birisi olarak, gençliğin sosyal faaliyetinin, temel sosyal süreçlerin gelişme düzeyine, çağın başlıca siyasal akımlarına iyice bağlı olduğunu saptayabiliriz.

Ama bu, gençliğin ve onun sosyal faaliyetinin her zaman ve her yerde çağın en ilerici hareketlerinin yolunu izlediği anlamına gelmez. Sosyalist ülkelerde, gençlik arasında, emekte gerçek kahramanlık ve yüksek yurttaşlık bilincinin yanı sıra, küçük çıkar gözeten zihniyete, hazırlopçuluğa, emeğe saygısızlığa ve yersiz bir şekilde «vakit öldürmüye» de rastlamaktadır. Burjuva toplumunda da gençliğin, devrimci güçlerden yana aktif çıkışlarının yanı sıra türlü anti-komünist, faşist hareketlere katıldığı da görülmektedir. Gençlik arasında, ki demokratik düşünceli olanlar da buna dahildir, öncülüğe özenildiği, ilerici ideallerin hemen hayata geçirilebileceği hayaline kapılındığı, tarihin akışını «hızlandırmaya» ve gelişmenin zorunlu aşamalarını «atlama»ya yeltenildiği, bu yolda 'denemelere girişildiği görülmektedir. Ayrıca, uyuşturucu madde tiryakiliği, alkolizm, suç işleme gibi «ters yönde faaliyetlerin» ve toplum için zararlı olan eylemlerin yapıldığını da biliyoruz.

Gençliğin sosyal faaliyetindeki çelişkili durumu görmemezlikten gelen ve gençliğin faaliyetinden yararlanma çabasıyla ona «bir devrimci imtiyaz» tanıyan bir sürü siyasal akım yirminci yüzyılın sınıf mücadeleleri tarihinde yer alır. Örneğin troçkizm, SSCB'de sosyalist toplumun oluştuğu yıllarda, gençliğin «bu imtiyazı»na güveniyor ve onu proletaryanın, köylülüğün karşısına çıkarmaya çalışıyordu. Böyle bir görüş başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Çünkü, yaştan ileri gelen heyecanların devrimci hareket için sınıfsal çıkarlardan daha güçlü bir faktör olabilceği gibi, gerçeğe uymayan bir kanıya dayanmaktadır. Tarih deneyi bize bir şey daha öğretmektedir: Gençlik hareketi, ancak itibar sahibi bir güç olduğu, kaderini zamanın ana devrimci akımına bağladığı takdirde sahiden başarılar elde edebilir. Aksi takdirde, en parlak gençlik gösterileri bile ya hiç bir sonuca ulaşamaz, ya da pek çok kez görüldüğü gibi, karşı-devrimin işine yarar. Kanımca yasalardan birisi de budur.

Bir yaş grubu olarak gençliğin kendine özgü davranış biçimlerinin sosyal ve siyasal içerliğini belirleyen yasallığın olup olmadığı sorununun incelenmesi de önem taşımaktadır... Örneğin, «eleştiri» eskiden beri gençliğin ayırdedici özeliklerinden birisi olarak kabul edilir. Çoğu zaman bu nitelik sosyal anlamıyla değil, sadece psikolojik anlamıyla alınır. Bunun yaşamda nasıl olduğuna bakalım: Sosyalist toplumda «eleştiri», genç kız ve erkeklerin sosyalizm ideallerine ters düşen her şeye karşı uzlaşmaz davranışlarda bulunmaları şeklinde ortaya çıkar. Romantik gençlik ateşi gençliği bazen eksiklik ve güçlüklerin giderilmesine hiç bir yardımı dokunmayan çıkış ve davranışlara iter. Ama bir bütün oalarak gençlik tüm çabasını, sosyalist düzeni güçlendirme geliştirme amacına yöneltir.

Bunun sebebi açıktır. Meselenin özü, sosyalist ülkelerdeki gençliğin birinci ve temel niteliğinin organik biçimde emekçi halka mensupluluk olması, hayatında güttüğü amaçların toplumun bütün ideal ve ilkelerine kopmaz bir şekilde bağlı bulunmasıdır. Gençliğin davranış ve bilinç özelliklerinin biçim ve belirtileri nasıl olursa olsun, sosyalist toplumda gençliğin aynı zamanda devrimci bir güç olduğunu güvenle söyleyebiliriz. Çünkü geniş bir açıdan bakıldığında, onun emeğinin, yaratıcı eyleminin, hayat biçiminin ana çizgilerinin, dünya sosyalizminin güç kazanmasına ve sosyalizmin burjuva düzeniyle olan yarışmasında başarı kazanmasına hizmet ettiği görülür.

Gençliğin «eleştiriciliği» kapitalizmde, doğallıkla, çelişkili bir niteliktedir. Sömürü, yabancılaşma, kişiliğin maddeten ve mânen yoksullaştırılması, yurttaşların sosyal bilincinin üzerinde çalışılması (beyin yıkama) gibi temellere dayanan kapitalist toplumun objektif nitelikleri gençliğin ilerici protesto hareketlerinin, eleştirici zihniyetin esas sebebidirler. Çok zaman, bütünüyle gençlik hareketleri, bazı şeylerin iyileştirilip düzeltilmesi gibi istekler düzeyini oldukça aşar. Gençliğin (gittikçe artan) bir kısmı, kapitalist düzenin temel ilkelerini, ekonomik ve sosyal sistemini, hayat biçimini, ahlâk ve kültürünü reddetmektedir. Bu «eleştiriciliğin» derece ve niteliğin toplumdaki geniş hoşnutsuzlar tarafından belirlenmektedir.

...üzerine şu geçtiğimiz bir sene içe... ...çlik içinde var olan birçok görüş, ...neden, yüzeysel bilgilenmeler ve ...-politik hattın bir devamı olarak ...r. Bunların ne olduğunu daha ön... ...e geniş bir şekilde değerlendirme... ...yani gençliğin toplumdaki yeri ve ...oldğunu ve nasıl bir ölrgütlenme ...üz tam anlamıyla kavrandığı söy... ...nin ve Dimitrov'un eserleri olduk... ...nin'in «Devrimci Gençliğin Görev... ...ıkça açıklık getirmektedir.

...kadar söylenenlerin daha iyi an... ...gençlik meselesine oldukça doğru ...yal Faaliyetler» adlı K.İ. Zaradov' ...fayda görüyoruz. Aynı makale ge... ...inde yayınlanmıştı.

K.ZARADOV

Bu durumda, gençliğin sosyal faaliyetinin yasallıkları konusunda şöyle bir sonuca varabiliriz: Genç kuşağın eylemleri, bu eylemlerin içeriğin ve yönelimi, somut sosyal koşullarla doğrudan ve dolaysız bir şekilde ilişkilidir.

Şimdi de sosyalistlerin gençlik için yürüttükleri mücadele konusunu ele alalım. Bu sorun, sadece ...ratik açıdan değil, teorik açıdan da büyük önem taşımaktadır.

Bilindiği gibi Lenin, gençliğin devrimci mücadeleye, parti çalışmasına aktif şekilde katılmasının, partinin gençliği ideolojik ve siyasal bakımdan etkilemesinin en başta gelen şartı olduğunu söyler. Gençliğin parti çalışmasına cesurca kazanılması üzerinde duran Lenin, henüz Birinci Rus Devrimi sırasında şöyle diyordu: «Bütün devrimci insiyatifi olan kimseleri, hazırlıksız olmalarından korkmadan, tecrübesiz ve gelişmemiş olmalarından ürkmeden en hızlı şekilde birleştirmeli ve harekete sokmalıyız», «hele gençliği, daha yaygın ve daha cesaretli bir şekilde, tekrar ediyorum, daha cesaretli ve daha yaygın bir şekilde kendimize bağlamalıyız.»

Gençlik sorunlarını leninist ve sınıfsal bir şekilde ele alınması, bu sosyal gurubun çeşitli kısımlarının devrimci olanaklarının, onları marksist-leninist fikirlerden yana çekme imkânlarının daha iyi bir şekilde anlaşılmasını gerekli kılar.

V.İ.Lenin şöyle demiştir: «Gençlik, öğrenci gençlik ve hele işçi gençlik, tüm mücadelenin sonucunu belirleyecektir.» Görüldüğü *gibi Lenin* dikkati özellikle işçi gençliğin üzerine çekiyordu.

Proletaryanın genç kuşağı ile çalışmak özellikle önem taşıyan stratejik açıdan bir sorundur. Bu niçin böyledir? Çünkü böyle bir çalışma süreci sırasında iki sorun birden bağlanır. Bu sorunlardan birincisi, işçi sınıfının yeni boy veren genç kuşağının eğitilmesi, yani bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilip işçi sınıfının saflarının güçlendirilmesi sorunudur. İkincisi ise, işçi gençlik aracılığıyla gençliğin bütünüyle en sağlam ve en dayanıklı ilişkilerin kurulması sorunudur. Görüldüğü gibi, işçi gençliğe daha fazla ve öncelikle dikkat gösterilmesi gerekliliği, Lenin'in sosyalist devrim ve onun itici güçleriyle ilgili genel teorisinden kaynaklanmaktadır.

Ama bu yargı, gençliğin diğer kollarıyla yapılan çalışmaları küçümsemek anlamına gelmez. Çünkü, bu türden eylemler de demokratik ve anti-emperyalist güçlerin birliğini arttırmaya yöneliktir. Akıllıca örgütlenmiş bir çalışmanın sadece işçi gençlik tarafından değil, emekçi gençliğin diğer gurupları, özellikle de köylü kitleleri tarafından anlayışla karşılanacağına ve destekleneceğine güvenmemek için hiç bir sebep yoktur.

Önem kazanan diğer bir sorun da devrimci kabarışın, silâhlı kuvvetleri, sadece «üçüncü dünya» adı verilen ülkelerde değil, öteki ülkelerde de daha güçlü bir şekilde etkilediğini son Portekiz olayları göstermektedir. Portekiz'de demokratik hareketin başarıya ulaşmasında, faşist diktatörlüğün devrilmesinde gençliğin, köhnemiş rejimi hedef alan er ve subayların önemli rol oynadıkları görülmüştür. Ama, ordunun karşı-devrimci bir güç olarak da eylemde bulunduğunun pek çok örneğini unutmamak gerekir.

Son zamanlarda, doğal olarak, üniversite öğrencileri arasında çalışmaya büyük dikkatle eğilinmektedir. İlerici üniversite öğrencileri, 1960 yıllarının ikinci yarısında, bazı gelişmiş kapitalist ülkelerdeki ve gelişmekte olan bir çok ülkedeki demokratik, anti-tekelci, anti-emperyalist mücadelede, savaşa karşı yapılan hareketlerde, ırkların ve ulusların baskı altında tutulmasına karşı verilen kavgada önemli rol oynadılar. Üniversite gençliğinin siyasal faaliyetindeki artış her yerde sosyalistlerin gençliğin bu dalı içersindeki durumlarının güçlenmesine uygun bir şekilde olmamıştır. Bu durumda, meydana gelen oransızlığı ortadan kaldırmak ve üniversitelerdeki çalışmaları daha iyi bir duruma getirmek için ciddî çabalar göstermek gerekir. Nitekim, bu alanda önemli başarılar elde edilmektedir.

Marksist-leninistlerin, bu sorun konusunda çok yerinde niteliksel ve nicelikse değer yargıları vardır. Marksist-leninistler, bir yandan üniversite öğrencilerinin devrimci potansiyelini küçümsemesi sırasında üniversite gençliğinin olanaklarının nelerle sınırlı olduğunu hesaba katarlar.

Ancak, üniversite öğrencilerini ve gençliğinin bütününün devrimci potansiyelinin meydana çıkarılmasında baş rolü oynayan işçi sınıfı ve onun siyasal faaliyetidir. Bu, çok önemli ve anlaşılması gereken bir noktadır. Çağımızın merkezinde, uluslararası işçi sınıfı bulunmaktadır. Çağımızın esas içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Bu içeriği, insanlığın ilerlemesinin yolunu ve perspektiflerini işçi sınıfı belirler.

Görüleceği üzere, Lenin'in gençlikle ilgili sınıfsal görüşü, sosyalizmin kurulmasına yönetici güç olan, kapitalizme karşı verilen devrimci mücadelenin hakim gücü olan işçi sınıfı ve onun mücadele tekimüttefikleri ile ilgili doktrinin genel anlamı içinde ele alınabilir ve alınmalıdır.

Gençlik için mücadele uzlaşmaz bir mücadeledir, dolayısıyla bu mücadeledeki başarıların da uzlaşmasız bir şekilde değerlendirilmesi gerekir.

Elde edilen başarılar ortadadır. Ama kusurlarımızı görmeyip bu başarılarla yetinirsek hata etmiş oluruz.

Sosyalist ülkeler gençliği, sosyalisleri manen desteklemektedir. Bu ülkeler gençliğinin büyük kısmı, sosyalistlerin yönelttiği gençlik örgütlerinde birleşmiştir. Ancak, bir çok sosyalist ülkede cereyan eden olaylar, gençliğin bir kısmının henüz yeterli sınıfsal olgunluğa ve siyasal tutarlığa erişmediğini göstermektedir. *Bu olaylardan gerekli sonuçları* çıkarmamak, sosyal alanda hareketsiz, ilgisiz, sosyalist harekete uzak kalan gençler olduğunu hesaba katmamak yanlış olur. Bilindiği gibi kapitalist ülkelerde de gençliğin bir bölümü burjuva partilerinin, hattâ faşist örgütlerinin etkisi altındadır.

Burada sormak gerekir: Bu durumun sebepleri nelerdir?

Doğallıkla bu durum pek çok objektif sebepten ileri gelmektedir. Kapitalist ve gelişmekte olan ülkelerde, örnek olarak şu sebepleri sayabiliriz: burjuva ideolojisinin egemenliğinin tarihsel bir şekilde kurulmuş olması ve bir burjuva eğitim ve öğretim sisteminin varlığı. Bundan dolayı gençliğin, öncelikle egemen sınıflara destek olan görüşleri aşıp kendi gelişmesini başlatmak zorunda bulunması. Nihayet, gençlik için mücadelede, karşımızdaki düşmanın büyük para olanaklarına, güçlü bir propaganda mekanizmasına, sınırsız sahtekârlık ve demagoji ustalıklarına sahip olması. Kuşkusuz ki bazı faktörler sosyalist ülkeler gençliği üzerinde de olumsuz etkiler yapmaktadır.

Gençlik için mücadelede sübjektif faktör, öncelikle de sosyalistlerin örgütsel ve siyasal eylemleri her zaman çok büyük bir önem taşımışlardır. Bu konuyla ilgili tarihsel bir olayı anmak istiyorum.

Birçok Avrupa ülkesinde faşizmin yerleştiği 1935 yılında durumu tahlil eden Georgi Dimitrov şunları söylemişti: «Biz gençliğin devrimci eğitimine de gereken dikkati göstermiyoruz. Bazı ülkelerde, özellikle Almanya'da faşizm gençliğin büyük kısmını anti-proleter yola saptırıyor ve bundan ustaca yararlanıyor»* Bu uyarının, gençliğin sosyal faaliyetinin yönelimi sorununda sosyalistlerin sorumluluğunu derinlemesine anlamanın çarpıcı bir örneği olduğu kanısındayım. Bu sözleriyle G. Dimitrov, gençlik üzerinde etkin bir çalışma yapmanın gerekliliğini belirtmektedir.

Genç kuşak için mücadelenin somut yolları sorununa geçerken, özellikle ilginç olan üç ciddî meseleden sözetmek istiyorum. Bu meseleler sadece gençlik arasında çalışmayı güçlendirmeyi değil, bu çalışmaya yeni bir nitelik getirmeye de söz konusu yapmaktadır.

Birincisi, sosyalist hareketin ereklerinin propagandası ile gençliğin bilincini ve toplumdaki davranış şeklini etkileyen güncel gerçek ihtiyaçları arasında bir çelişme meydana gelmesi ihtimali sorunudur. Bir yandan sosyalizmin idealleri gençliğe, halen onda heyecan uyandıran şeylerle, çağımızın önemli sorunlarıyla ilgisiz bir dizi soyut kalıp biçiminde verilmektedir (gerçekten de kimi zaman böyle yapılmaktadır). Gençlerin bilinç düzeyi ise henüz bunu kavramalarına elverişli değildir. Bu durumda idealler çekiciliklerini kaybedebilirler ya da çok uzak bir gelecekte yapılacak işler olarak görülürler ve gençleri mücadele için, yapıcı çalışma için harekete geçirmezler. Öte yandan bu idealler beceriksiz bir şekilde somutlaştırılırsa bu, onların küçümsenmesine, ciddiye alınmamasına, alçaltılmasına, günlük ihtiyaçlar düzeyine indirilmesine sebep olur. Bu durumda amaç artık o kadar yüksek ve uğrunda pek çok güçlükleri yenmeye, mücadele etmeye, fedakârlıklara katlanmaya değmez gibi gözükebilir.

Tabiî bu sorun sosyalist ülkelerde, kapitalist ülkelerde ve gelişme yolundaki ülkelerde farklı biçimlerde ele alınır. Önce sosyalist ülkelerde nasıl ele alındığını inceleyelim. Sosyalizmin kuruluşu evresinde gelecekteki toplumun propagandası yapılırken, sosyalizmin üst aşamasında ulaşılacak maddî hayat şartlarına ağırlık verildiği zaman bile bunu haklı ve kabul edilir bir sebebi vardı: bütün yaşamları boyunca yokluklara katlanmış, çoğu yoksulluk çekmiş insanlar için böyle bir gelecek, uğrunda cidden mücadele etmeye değen bir şeydi. Ama günümüzde de propagandada ağırlığın yine aynı unsura, yani «sosyalizmin üst aşamasında her şeyin bolluğuna verilmesi, erişilmiş bulunan hayat seviyesinden tamamen memnun olmasa da, artık «sadece ekmekle yaşanmadığını» bilecek kadar tatmin edilmiş ve yeterince gelişmiş genç insanın etkilenmemesine yol açacaktır. Zaten, iki sistem arasındaki tarihsel yarışmanın kriterlerini sıralarken maddî hayatın taşıdığı bütün öneme rağmen, sade*ce maddî tüketim* düzeyi konusundaki kıyaslamalarla yetinemeyiz. Bu kriterler arasında, demokrasinin geliştirilmesi, kişinin manevî ihtiyaçlarının karşılanması ve kişiliğin çok yönlü olarak geliştirilmesi koşullarını yaratma yeteneği de vardır.

Anlaşılacağı gibi, ister sosyalist, ister kapitalist, isterse gelişmekte olan ülkelerde olsun, devrimci idealin, gelecekle ilgili yeni bilimsel öngörülere, gençliğin bilinç düzeyine ve ilgil ülkenin gerçek sosyal koşullarına uygun bir şekilde sürekli somutlaştırılması gerekmektedir. Şüphesiz, bu çok zor, ama çözümlenmesi gereken bir sorundur. Burada geliştirilmiş sorunlar ortaya çıkmaktadır: marksisz-leninizmin klâsiklerinde bilimsel bir şekilde öngörülen geleceğin, gençliğin şimdiye kadar elde etmiş bulunduğu bilinç düzeyiyle «bağdaştırılması», bilimsel öngörü, gençliğin ihtiyaçlarının incelenmesi ve devrimci idealler doğrultusunda ilerici hareketler yoluyla geleceğin oluşturulması; günün geçici çıkarlarına ve ihtiyaçlarına bağlanmaktan korunulması ve içinde bulunulan gerçek hayattan kopmaksızın ana hedefin gözden kaçırılmaması vb. Bu açıdan bakıldığında, gelişmiş sosyalizm aşamasının ruhlarının, kapitalist ülkelerde devrimin genel demokratik aşamasıyla sosyalist aşamasının diyalektiğinin marksist-leninist açıdan anlaşılması sorunlarının; gelişmekte olan ülkelerin ulusal kurtuluştan sosyal kurtuluşa geçmelerinin yol ve şekilleri sorunlarının teorik biçimde işlenmesinin ve gençliğe açıklanmasını büyük önemi olduğu görülür.

devamı arkada

baş tarafı S. 6'da

Günümüzde barış içinde yanyana yaşamanın ilkeleri kittikçe daha güçlü bir şekilde uluslararası pratiğe girmekte, gençlik için ideolojik mücadeleye değgin bazı sorunlar yeni biçimlerde ele alınmaktadır. Ulusal gençlik örgütleri arasındaki görüşmeler daha sık ve daha üst düzeyde yapılmakta, gençler arasındaki doğrudan ilişkiler gelişmektedir. Bu ilişkilerin büyük önem taşıdığı inkâr edilemez. Sosyalistler bu ilişkileri etkin bir şekilde destekliyorlar, ve da da geliştirilmesini arzuluyorlar, çünkü bu ilişkilerin marksist-leninist ideolojinin yeryüzüne daha da yayılmasının, gerçek sosyalizm propagandasını yapmanın zorunlu şartı olduğu kanısındalar. Fakat gerici empervalist çevreler uluslararası alandaki yeni durumdan kendi çıkarları doğrultusuda yararlanmak istiyorlar. Burjuva dünya görüşü, ahlâkı ve kültürüyle sosyalist ülkeler topluluğuna sızmak, «konverjans» (iki sistemin birbirine yakınlaşması) teorisinin propagandasını yapnakiçin, «serbest insan ve enformasyon değiştokuşu» fikirlerini öne sürüyorlar. Bu yeni durumda her türlü anti-komünist, sağ oportünist, maocu, troçkist, vb., akımlarda bir harektlenme göze çarpıyor. Fikir düşmanlarımız farklı emekçi kuşaklar arasındaki devrimci bağı kopartmak, bu kuşakları birbirinin karşısına çıkartmak için özellikle çaba gösteriyorlar. Bu koşullarda yetişmekte olan kuşağın marksist-leninist ideoloji temeli üzerinde sınıf bilinci verilerek eğitilmesi sorunu, bir eğitimde yurtseverlik enternasyonalizm unsurlarının doğru bir şekilde bir araya getirilmesi sorunu olağanüstü bir önem kazanıyor.

İkincisi. Gençlik ve örgüt sorunu. Örgüt olmaceracı eylemler yapmak amacıyla kurulmuş sözlük kitle eylemi de olamayacağının bilincine gençlik gittikçe daha fazla varıyor. Ama, örgütle ilgili sınırlamalardan, özellikle de vesayet, denetim altına alınmaktan kaçınmak da gençlikte görülen bir eğilimdir. Bu, bir sorun değildir, ama günümüzde pek çok açıdan, eskisinden farklı bir şekilde ele alınmaktadır. Bir yandan burjuvazi, bir yandan da faşistler, devrimci eyleme engel olmak, ya da gençliğin isyancı eğilimlerini sömürge esasına dayanan, zamanda örgütten soğumaya yol açmaktadır. Gü... örgütleri kapitalist ülkeler gençliğine zorla kabul ettirmek için şimdiye kadar görülmedik bir etkinlikle çalışmaktadırlar. Her iki örgüt çeşidi de, son tahlilde gençlikte düş kırıklığı yaratmakta ve çoğu zamand a örgütten soğumaya yol açmaktadır. Günümüzde gençliğin sosyal ve siyasal faaliyetindeki artışın gençlik içersindeki örgütlenme düzeyini geçmesinin, kendinden gelmeciliğin bilinçliliğe ... basmaya devam etmesinin sebeplerinden biri de budur Sosyalist toplumda da, özellikle gençlik ustaca yöneltilemediği zaman, ilgi ve gereksinmeleri, olgunluk düzeyi doğru bir şekilde göz önünde tutulmadığı zaman, örgütün gençliği tatmin etmediğine sık rastlanır. Bu sebeplerden ötürü, bilimsel sosyalistlerin gençlik örgütleri konusundaki görüş ve tavırları özellikle önem taşımaktadır.

Burada karşımıza çıkan, örgütlerin bağımsızlığıyla, onların gayet hassas ve gelişmiş araçlarla usta bir şekilde yönetilmelerinin bağdaştırılması sorunudur. Bu sorun basit değildir, ama bilimsel sosyalistler de bu konuda zengin bir tecrübeye sahiptirler. Örneğin, RSDİP (b)'nin daha VI. Kongresinde, gençlikle çalışmanın ilkeleri ve getirdiği görevler saptanmıştı. Kongre kararlarında, işçi gençliğin örgütsel kuruluşuna partinin yaptığı müdahalenin bir vesayet haline gelmemesi gerektiği, partinin örgütsel açıdan bağımsız, manevi olarak partiye bağlı ana işçi gençlik örgütlerini yaratmak için çalışması gerektiği özellikle belirtiliyordu.

Gençliğe güvenmek, onun kendine özgü coşkusundan ve toplumun çıkarı için çalışma arzusundan destek almak, aynı zaman da gençliğin yaşamında doğru yönlenmesine yardımcı olmak, onu kendisinden yaşlı kuşakların bilgi ve tecrübesiyle zenginleştirmek sosyalistlerin geleneklerinde her zaman önemli bir yer tutmuştur.

İster sosyal-demokrat, ister dinsel, sendikal olsun, her sosyal hareket gençlikle çalışma konusunda kendine özgü yöntemler ortaya koymaktadır. Sosyalistlerin uyguladığı yöntemler bunlardan ilkesel olarak farklıdır. Bu yöntemlere örnek olarak şunları gösterebiliriz: gençliğin, ilgilendiği sorunlar yoluyla etkilenmesi, bu işin ihtiyaçların etkin bir şekilde oluşturulmasıyla, ahlâka, topluma ters düşen kısır çıkarlarla mücadeleyle birlikte yürütülmesi; gençlikle açık ve samimî bir diyalog kurulması; çetin sorunlardan çekinmeme yeteneğinin gösterilmesi: basmakalıpçılığa düşülmemesi ;gençliğin aştığı yöntemleri kullanmaktan çekinilmesi... Fakat, burada şu soruları da unutmamak gerekir: gençliği örgütleme mücadelesinde hasımlarımızdan her zaman daha güçlü ve becerikli miyiz? Gençliğin özeliklerini gereğince önünde tutup onunla ilişki kurmayı başarıyor muyuz? Bazen genç sosyalistler bile «genç yaşlılar» gibi davranmamakta mıdırlar? Nihayet bütün bunlar, kuşaklar arasındaki farkların aşırı biçimde abartılıp, (aynı ideallere sahip olsalar da) arada bir kopma meydana gelmesi tehlikesinin doğmasına yol açmıyorlar mı?

Üçüncüsü, gençliğin farklı katmanlarının ilgi ve çıkarlarını göz önünde tutma ve eylemlerinin birliği için mücadele etme sorunudur.

Genç kuşağın sosyal alandaki faaliyetleri sorunun sınıfsal bir şekilde ele alınması, kaçınılmaz olarak, bizi gençliğin bütünü ve ayrı ayrı tabakaları açısından doğru bir siyasal çizgi saptamanın zorunlu olduğu konusuna ulaştırır. Karşımızdaki, sorun, çeşitli sosyal tabakaların aralarında fark gözetilerek ele alınması, ama gençliği birleştirici, eylemlerine yardım edici ve nihayet gençliğin bütününün sosyalizmden yana olmasını sağlayıcı bir şekilde ele alınması sorunudur.

Somut tarihsel duruma bağlı olarak, ülkede, gençliğin farklı kolları arasında çalışma şekil ve yöntemleri hazırlanıp geliştirilir. İşçi ve köylü gençliği için, üniversiteleri için, genç kamu görevlileri ve memurları için, erler ve genç subaylar için ayrı ayrı eylem programları belirlenmesi işine gerekn önem verilmelidir. Gençliğin sosyalist ülkelerde toplum kuruculuğuna katılmasını hızlandırmak, kapitalist ülkelerde hâlâ burjuva ideoloji ve ahlâkının, kilisenin, sosyal reformculuğun ve goşizmin etkisi altındaki kısmını kendimizden yana çekmek, soyut sloganlarla değil, ancak bu yolla olur. Bu sosyalistlerin, örneğin sosyalist ülkelerde farklı gençlik katmanlarının birbirine yakınlaşması, aralarındaki sınırların giderilmesi süreci üzerinde etkin ve belirli bir amaca yönelik şekilde etkili olma için verdikleri mücadelenin önemini azaltmaz, bilâkis aana da arttırır. Kapitalist ve gelişmekte olan ülkelerde ise bence, sınıfsal ve siyasal ittifaklar, anti-emperyalist, halktan yana tek cepheler meydana getirmek için sürdürülen mücadele içersinde gençlik eylemlerinin ve gençlik örgütlerinin taşıdığı önem sorunu üzerinde de ayrıntılı bir şekilde durmak gerekmektedir.

Biz, gençlik için verilmekte olan, tarihte benzerine rastlanmayan bir mücadeleye iki temel sosyal güç, iki temel fikir ve iki temel sistem arasında verilen kavgaya (insanlığın bu yüzyılın sonundaki ve gelecek yüzyılın başındaki geleceğini büyük ölçüde belirleyecek olan kavgaya) tanık oluyoruz ve aynı zaman bu kavgada bir yer alan birer faktörüz. Geleceğin bizim olduğunu biliyoruz, çünkü tarihin yasaları bizden yanadır. Gençlik için, teorik bir temelden kalkan, belirli bir amaca yönelik ve özverili bir mücadele sürdürerek, özlemini çektiğimiz bu geleceği yakınlastırabiliriz.

---

* Georgi Dimitrov, Eserleri, c.10,s.95.

Azınlık sömürgeci beyazlar tarafından kara Afrikasına karşı yürütülen ırkçılığa karşı olmak Afrikadaki bütün sınıf ve tabakaları birbirine bağlıyan en etkenlerden en temeli olduğu şüphe götürmez. Her sınıftan Afrikalının ırkçığa karşı derin bir kin duymasından daha normal bir şey olamaz. Nitekim birçok Afrika ülkesi, iktidarın sınıfsal niteliği ne olursa olsun. Güney Afrika Cumhuriyetine, ve Rodezya'ya karşıdır.

Sömürgeciliğe karşı olarak, sömürücülerle açık çıkar birliği içindeki işbirlikçi burjuvazi ve prekapitalist sömürücü unsurların dışında, milli burjuvazi de dahil her sınıf ve tabakanın sınıfsal çıkarını yansıtır. Irkçılık kadar işgale karşıdaha her Afrika devletinin ülkedeki sosyo ekonomik yapı ne olursa olsun, ülkelerin siyasi bağımsızlıklarından yana olmalarıda kaçınılmazdır. Aynı şeyi siyasi bağımsızlığını kazanan ülkelerin kapitalist yolu tutup, emperyalizmle sıkı işbirliği içine girmeleri halinde dahi Afrika burjuvazisininden ülkelerin siyasi bağımsızlıklarından yana tavır almalarını bekliyebiliriz.

Beyazlar tarafından yürütülen zenci düşmanı ırkçılığa karşı olma ve açık işgale karşı çıkma ABÖ üye ülkelerini birbirine bağlıyan başlıca etkenlerdir.

Yeni sömürgeciliğe gelince, belkide Zair'in Mobutusu gibi rezil bir haydut ve Afrikanın çeşitli gerici sınıflarının temsilcileride, yeni sömürgecilik kavramına karşı çıkacaklardır. Ama onların yeni sömürgeciliğe karşı olmaları, sadece kullanılan kavrama karşı olmalarından öteye gitmez, pratikte ülkeleri emperyalizmin yeni sömürgelerinden başka birşey değildir. Çünkü burjuvazinin ... üğünde kapitalizm yoluna koyulan her ülkenin varacağı tek bir nokta vardır, o'da ... ülkeyi farklı bir şekilde emperyalizmin kucağına oturtmaktır. Bu bakımdan Afrika devletleri liderlerinin yeni sömürgecilik konusunda söyledikleri pek o kadar önemli değildir, önemli olan, ulusal ve uluslararası ekonomi ve siyasette izledikleri çizginin niteliğidir. Afrika devletlerinin gerçek yapılarını meydana çıkaracak hakiki kıstas budur.

Bağımsızlığını yeni kazanan bugünün Afrika ülkelerinde (hemen hemen hepsinin siyasi bağımsızlıklarını ikinci dünya savaşından sonra kazandıklarını belirtelim) siyasi iktidari ellerinde bulunduran çeşitli toplumsal güçlerin, toplumsal nitelikleri ve çıkarları farklıdır. Örneğin bir Mozambik ve Cezayirde siyasi iktidari ellerinde bulunduran güçlerin niteliği, Zair'de ki siyasal iktidarı elinde bulunduran güçlerin niteliğinden farklıdır. Bu farklılığın temeli de sınıfsaldır. Afrika kıtasındaki üretici güçler geliştikçe sınıfsal kümelenmelerin daha da belirginleşmesine neden olacak, ABÖ içinde farklı sınıflar arasındaki çıkar çatışmasını yansıtan siyasi kamplaşma daha fazla açığa çıkacaktır. Bu süreci hızlandırıcı diğer temel bir etkenide dünya çapındaki sosyalizm, kapitalizm çelişmesinin keskinleşmesinde aramak gerekir.

Yukarıda beyaz sömürgecilerin kara Afrika'sına karşı yürütükleri ırkçılığa karşı, Afrika'nın ortak hareket edebileceğini belirtmiştik. Afrika'nın değişme süreci içinde bu ırkçıdığın Afrika devletlerini birarada tutmada etkisi ne olabilir? Irkçılık gözü dönmüş burjuvazinin ideolojisidir. Afrika kıtasından sömürgeci beyaz azınlık tasfiye edildiği ölçüde, beyazlar tarafından yürütülen ırkçılığın kaybolması beklenebilir. Afrika kıtasından beyaz sömürgecinin kalkmasr, Afrikada tümden burjuvazinin kalkması demek değildir. Afrika kıtasında, birçok ülkede beyaz azınlık yerini,

baş tarafı S. 5'de

siyah burjuva azınlığa devretmektedir. Burjuvada ister siyah olsun, ister beyaz olsun nihayet alt tarafı bir burjuvadır ve oda gereğinde ırkçılığa sarılacaktır. Bu yüzden, genç Afrika burjuvazisinin her burjuva gibi ülkelerindeki milliyetçiliği körüklerken yer yer kendi ülkesindeki insanların üstün karakterlerinden dem vurmaya başlamasının beklenmesi gayet normaldir. Nitekim bazı Afrika devlet yöneticileri, örneğin İdi Amin şimdiden zenci ırkın, beyaz ırka nazaran daha üstün olduğunu belirtmeye başlamıştır. Afrika burjuvazisi tarafından temsil edilen bu anlayış zenci ırkında homojen olmadığı, zencilerin üstün özellikleri olan ve olmayan diye ayrılmasına varabilir.

Afrika burjuvazisi diğer bütün burjuvalar gibi kendisinden küçük gördüğü ve yutabileceğini umduğu küçük ülkeleri av sahası olarak görür. Aynı şekilde emperyalizmin bu işkahı sürekli kamçılayacağında unutmazsak Afrika ülkeleri arasındaki sınır anlaşmazlıklarının büyüyerek siyasi havayı yoğunlaştırmasını bekleyebiliriz.

Bütün bunların sonucu olarak gelecek ABÖ'ye üye farklı renkte sosyo ekonomik yapılara sahip çeşitli ülkelerin kendi aralarında sürdükleri siyasi çatışmanın zamanla sertleşeceğini, giderek daha da gelişip yeni boyutlara ulaşacağını gösterecektir.

Üçüncü dünya gibi ABÖ'de homojen değildir ve yaşadığı müddet içinde kendi içindeki siyasi çatışmalardan kurtulamıyacaktır.

Böyle bir gelişim elbetteki dünya devrimci gelişiminde bütün ümidini «Üçüncü dünya»ya bağlıyan maocuların işine hiç gelmiyor. Ama olguları oldukları gibi değilde, olmasını istedikleri gibi ele alanları yalanlıyanda bizzat kendi adlarına konuşan olguların ta kendisi olmakta-

GENÇ İŞÇİ VE ÇIRAKLARIN UYANIŞINA OMUZ VERELİM

Ülkemizde bugün, her zamankinden daha fazla bir şekilde çocuk ve kadın işgücüne başvurulmaktadır. Daha fazla kar sağlayabilmek için artan bir şekilde, yetişkin işgücünün yerine geçirilmektedir. Çok az bir ücret karşılığında, günde 8 saatin çok üstündeki Genellikle 10-12 saati, haftalık saat bulmakta-çalıştırılan kadın ve çocuklar, korkunç bir sömürüye tabi tutulmaktadır. Hiçbir sosyal hakları olmaya veya çok azından faydalanabilen kadın ve cocuk işçiler kapitalizm tarafından iliklerine kadar sömürülmekte, ve adeta daha otuz yaşına gelmeden birer genç-ihtiyarlar haline getirilmektedirler.

Şimdiye kadar yaptığımız röportajlarda, karşılıklı konuşmalarda görülebileceği gibi, çeşitli iş kollarında çalışan genç işçi, çırak ve kadın işçilerin sorunları birbirlerinden pek farklı değildir. Hepsinde de dertler, sorunlar aynıdır: Sigortasız, sendikasız, baskı ve dayak alınında, çok düşük bir ücret karşılığında ve çok kerede ücretsiz, 12-14 saate varan bir işgünü. Hatta birçok yerde (Örneğin Alorka'da) çıraklık okulu adı altında çocuk emeğinin korkunç sömürüsüne tanık olmaktayız. Yapılan çıraklık mukaveleleri ile buraya alınan, okul çağındaki cocukların, beş sene aynı işyerinde çalışması şart koşulmakta, ve yine, eğer daha önce ayrılırsa, işverene para ödeme zorunluğu öngörülmektedir. Burada meslek öğretiyoruz kisvesi altında genç işçi ve çırakların iki yönlü korkunç bir sömürüsüne şahit oluyoruz. Bir yandan yetişkin bir işçiye yaptırılan işlere yakın bir iş yapmak zorunda olan, ama buna karşılık gülünç denecek bir ücret alan (Çoğunlukla haftada 50-100 T.L.) çocuk işçileri diğer yandanda çıraklık mukavelesi gereğince 5 sene gibi uzun bir süre aynı iş yerinde kalmaya zorunlu kılınarak, bedava denecek bir şekilde çalıştırılmaktadırlar.

Birde bundan başka ve çok yaygın olarak, küçük ve orta işletmelerde çalıştırılan genç işçi veya çocuklar vardırki bunların diğerlerinden daha da berbattır. Genellikle bu işyerlerinde bulunan genç işçi ve çocuklar, karın tokluğuna -ki buda ayak üstü yenilen zeytin ekmekten öteye gitmez- sabahın erken saatlerinden gece yarılarına kadar, her türlü ayak işlerinide yüklenerek, çalışmak zorundadırlar. Küçük üretimlerini ayakta tutabilmek için, bizzatihi kendileride çalışmak zorunda olan, küçük işyeri sahipleri, varlıklarını koruyabilmek için, işletmesindeki genç işçi ve çıraklara hiçbir sosyal hakkı vermemek için daha fazla direnç göstermektedirler. Ve yine bunlar, işçilerin ekonomik örgütlenme talebine karşı daha fazla reaksiyoner tavır takınmaktadırlar.

Kısaca özetlersek ülkemizde bugün, çok yaygın bir şekilde çocuk emeğine başvurulmaktadır. Binlerce atölye ve fabrikada, okul çağındaki çocuklar, korkunç bir sömürü mekanizması altında ezilmekte, her türlü sağlık şartı ve işgüvenliğinden yoksun yerlerde 8 saatlik işgününden çok daha fazla bir süre çalıştırılmaktadırlar.

ÇIRAKLARI ÖRGÜTLENMESİ İÇİN MÜCADELE EDELİM

Bilindiği gibi burjuvazi bilinçli bir şekilde iş kanunlarına koyduğu anti-demokratik hükümlerle, genç işçi ve çırakları yetişkin işçi sınıfından koparmak istemiştir. Genç işçi ve çırakların ki özellikle çırakların ekonomik-demokratik mücadelesini engelemek için, yasal engeller getirilmiştir. Bunlardan biri, çırakların sendikalarda örgütlenmesini engeleyen iş kanundaki 5. mad. Onun içinde, genç işçilerin ve bilhassa çırakların sendikalarda örgütlenmesini engelleyen, anti-demokratik maddelerin kaldırılması için mücadele edilmeli ve bu şekilde işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması için çalışılmalıdır.

Açıkça görüleceği gibi genç işçi ve çırakların sorunu, genel olarak işçi sınıfının sorunlarından ayrı değildir ve ayrı olarak düşünülemezdi. Genç işçi ve çırakları, işçi sınıfının bir parçası, ayrılmaz bir parçası olarak ele alıp değerlendirmek gerekir. Yarının yetişkin proleteryasını teşkil edecek olan genç işçi ve çırakları, proleteryadan ayrı düşünmek onu ayrı düşünmek onu ayrı olarak değerlendirmek kesinlikle hatalı bir tutum olacaktır. Daha da kötüsü işçi sınıfının güçlerini bölme anlamına gelecektir. Mevcut burjuva sınıflamalarından hareket ederek, genç işçi ve çıraklarla proleterya arasındaki kopmaz bağı görmemek, şüphesizki büyük bir yanılgı olacaktır.

Bu gün bu konuda, tutarlı adımların atıldığı söylenemez. Yarının yetişkin işçi sınıfını teşkil edecek olan, genç işçi ve çırakların sorunlarıyla, ve bu sorunların haledilmesi için ciddi bir çalışmanın örgütlendiği savunulamaz Söylenenlerin çoğu -ki çoğu kere tamamı- lafta kalmaktadır.

Daha bir sene, hatta altı ay öncesine kadar genç işçi ve çıraklarından bunların örgütlenmesi sorunununundan bahsetmek alayla karşılanmaktaydı. Ama şurası bir gerçekki hiçbir sosyalist, hiçbir demokrat, genç işçi ve çırakların bedava, veya meslek öğretiyoruz görünümü altında işverene para ödemesine ve her türlü sağlık şartlarından yoksun işyerlerinde (daha doğrusu izbelerde) 10-12 ve hatta çoğu yerde olduğu gibi 14 saat çalıştırılması karşısında kayısız kalması, bu durum müdahale etmemesi düşünülemez. Bunun aksi bir durum hiç görülebilir mi?

Bu köhnemiş düzene karşı, daha 12-13 yaşında, okul çağındaki çocukları, korkunç sömürü mekanizması altında ezen bu düzene karşı, kapitalizme karşı, sürekli bir kampanya için yeni atılımlar yapmak, en geniş genç işçi ve çırakların örgütlenmesi için mücadele etmek gerekmektedir.

Ancak görülen o ki yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu konuda söylenenler lafta kalmaktan öteye gidememektedir. DİSK'in son genel kurulunda bu konuda kongre kararları olmasına rağmen, bu konuyla iligili olarak en ufak bir çaba gösterdiği söylenemez. Sıksık işçi sınıfının birliğinden bahsedenler, eğer bu söylediklerinde samimi iseler ki biz buna inanamıyoruz; çün ku, bırakalım genç işçi ve çırakların örgütlenmesini, ama DİSK çatısı altındaki birçok sendika yönetimi (Örneğin: Maden-İş, Bay-sen-İş...) aman ne olur ne olmaz anlayışıyla, yerlerini kaybetmemek için, kendi dışındakiier tarafından örgütlenen işyerlerini bile çoğu kere kabul etmemektedirler. Ve bunun karşısında da gecekondu sendikacılığın yaygınlaşmasına çanak tutmaktadırlar ve böylece yine aynı kimseler, o, çok küfrettikleri goşistleri gibi kendileride bizzat işçi sınıfının birliğini bozmaktadırlar.) Genç işçi ve çıraklar sorunuyla ilgilenmek zorundadırlar. Bu konuda alınacak ters tavırlar, işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması yönünde atılacak adımlara büyük bir darbe vuracaktır. Onun için işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini yürüten sendikaların bu soruna daha ciddi bir şekilde sarılmaları veya en azından bu konuda çaba sarfeden örgütlere çeşitli şekillerde yardımcı olmaları gerekmektedir.

Şüphesiz genç işçi ve çıraklar sorunu, sadece sendikaların bir sorunu değildir. Ve olamazdı. Herşeyden önce sosyalist örgütlerin bu konu ile daha yakından ilgilenmeleri, yoğun ajitasyon ve propaganda ile bu kesimin örgütlenme hakkının elde edilmesi ve nihayet örgütlenmesi için mücadele yürütmelidirler.

Kurulduğu günden beri genç işçi ve çıraklar sorununa eğilen ve belli bir kampanya örgütleyen GSB'ninde bu konuda gerektiğince bir adım attığı söylenemez. Sürekli bir şekilde, bu alandaki çalışmasını sürdürmesine rağmen, özelikle maddi olanaksızlıklar ve tecrübesizlikler çalışmaların yeterince verimli olmasını engellemektedir. Örneğin Ankara'da sanayi çarşısında 17 çırağın yaptığı direniş, oldukça önemli olmasına rağmen (çünkü Türkiye'de ilk defa çıraklar böyle bir eylemle seslerini duyuruyorlardı) yeterince propagandası yapılamadı. Bu eylem genç işçi ve çırakların daha ileri adımlar atması için bir başlangıç olabilirdi, ancak bu sendikaların ilgisiz kalması ve yine GSB'nin çalışmalarının daha verimli hale getirilememesinden mümkün olmadı.

Aynı şekilde TÖB-DER'de kendi açısından, genç işçi ve çıraklar konusuna eğilmeli ve belli bir çalışma içine girmelidir.

Özetlersek, Sendikalar, TÖB-DER ve Sosyalist örgütler bu konuda, ortaklaşa bir kampanyanın örgütlenmesi için somut adım atmaları gerekmektedir. Genç işçi ve cırakların gasbedilen sendikal haklarının elde edilmesi ve yine diğer anti-demokratik sınırlamalara karşı virilecek mücadele, demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ve öte yandan bu suni bir şekilde kendi sınıfından koparılmaya çalışılan çırakların, sınıfın ayrılmaz bir parçası olarak örgütlenmesini getirecektir. Genç işçi ve çırakların örgütlenmesiyle birlikte proleteryanın gücü bir misli daha artacak, burjuvaziye karşı verilen mücadelede daha kuvvetli olacaktır. Lenin'in şu sözleri hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır:

«GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA DA FAZLA İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNU TAYİN EDECKTİR»

YAŞASIN GENÇ İŞÇİ VE ÇIRAKLARIN SENDİKA VE 8 SAATLİK İŞGÜNÜ İÇİN VERDİĞİ MÜCADELE.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL BİRLİĞİ.

YAŞASIN TEK KURTULUŞ YOLUMUZ SOSYALİZM.

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında
Şubatta çıkıyor.

Ö N C Ü

Şubatta çıkıyo

OKU OKUT ABONE OL ABONE BUL

MÜCADELE SÜRÜYOR

İZMİT'TE FAŞİZMİ PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

Bir süre öncefaşist komandaların iki defa saldırısına uğrayan Kocaeli yurdu öğrencileri saldırışı ve yurdun kapatılmasını protesto eden bir yürüyüş düzenlemişlerdir. 31 Ocak günü İzmit'te yapılan yürüyüşe 5000 civarında işçi öğrenci katıldı. Mao'cu Bozguncuların katılmadıkları yürüyüş halkın desteğiyle başarılı bir şekilde geçti. Yürüyüş boyunca halk yürüyüşçüleri balkonlardan alkışladı. Yürüyüşte " Faşist baskılarla kapanan Kocaeli Yurdu açılsın " " Kahrolsun Faşizm " Bütün ülkelerin işçileri birleşin" " Faşizme karşı güç birliği " " Bağımsız Türkiye " pankartları taşındı. Ayrıcak yürüyüşte " Bağımsız Türkiye " " Yurt açılsın" " İşçiler Birleşin" " Katil İktidar" sloganları bağrıldı. Yürüyüş devrim antı ile son buldu.

POLİS TARAFINDAN DÖVÜLEREK ÖLDÜRÜLEN CAHİT ŞENYÜZ'ÜN CENAZESİ TÖRENLE VAN'A GÖNDERİLDİ.

İ.T.Ü de ocakta yer alan Özer Elmas'ın ölümünü protesto eden devrimcilerin üzerine coplu, panzerli saldıran polisler Metin Arıkan'ı öldürdüler. Metin Arıkan'ın öldürülmesinden hemen sonra Cahit Şenyüz karakolda dövülerek komalık edildi. İlk yardım hastanesine kaldırılan Şenyüz kurtarılamadı. 2 Şubat günü PDA dönekleri ve yandaşları yapılan cenaze töreninde bozgunculuklarını bir kere daha gösterdiler. Bu devrim hainlerinin sosyalist sisteme küfür eden sloganları devrimciler tarafından silindi. Şenyüz'ün cenazesi 5000 devrimcinin omuzlarında " Bağımsız Türkiye" " Kahrolsun Faşizm" " Halklara Özgürlük " " Katil Polis " sloganlarıyle Sirkeci meydanına götürülerek devrim antı içildikten sonra Van'a gönderildi.

YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI BİRLİĞİ

— Haruniye'deki Düziçi İlköğretmen oklunda faşistler arkalarına müdürü ve diğer faşist öğretmenleri alarak geceleyin devrimci öğrencilerin kaldığı yatakhaneye baskın yapmışlar ve altısı ağır olmak üzere 16 öğrenciyi yaralamışlardır. Geçen senede devrimci öğrenciler çeşitli bahaneler kullanılarak okuldan atılmış ve başka illerdeki öğretmen okullarına sürgün edilmişti. Böylelikle faşist okul idaresi devrimci öğrencileri yıldıracağını umuyordu ancak Düziçi ilköğretmen okulunun yiğit öğrencileri bütün baskılara ve Tokat'tan yardımcı kuvvet olarak gönderilen faşistlere rağmen yılmamışlar ve devrimci uğraşlarına devam etmişlerdi. Bizim inancımız odurki Düziçi'nin fedakar evlatları bugünde kavgalarını daha bir inançlı olarak sürdüreceklerdir.

— Maltepe GSB şubesinin basına verdiği bildiride Maltepe lisesinde oynanmak istenen faşist oyunlar anlatılmaktadır. Bildirildiğine göre Maltepe GSB üyesi Mesut ESEN adlı öğrenci grevdeki ELKA işçileri yararına sattığı kanuni 1 Mayıs gazetesi bahane edilerek, aslında GSB üyesi olduğu için okuldan atılmış ve İstanbul içinde okuma hakkı elinden alınmıştır. Bununla da kalmıyarak faşist müdür okuldaki köpeklerin ve finoların devrimci öğrencilerle baş edemiyeceğini anlıyan müdür dışarıdan eli silahlı kişiler getirtme yoluyla okulda gelişen devrimci hareketi kıracağını sanmıştır. Durumu öğretmenleriyle birlikte tespit eden devrimci öğrenciler okul müdürüne şikayete gitmişler, ancak müdür tarafından tehdit ve hakaretle karşılanmışlardır. Tezgahladığı oyunu devrimci öğrencilerin üzerine yıkmak isteyen müdür «Bu sizin oyununuzdur» diyerek şikayete gelen öğrencileri polisi şikayet etmiştir. Karakolda alıkonan öğrenciler savcının serbest bırakma emrine rağmen müdür-komiser ikilisinin oyunlarıyla 1. şubeye gönderilmek istenmiştir. Bütün baskılara rağmen Maltepe lisesi öğrencileri oynanmak istenen oyunun farkındadırlar ve bunun hesabını bir gün mutlaka soracaklardır.

TÜRKİYE PROLETERYASININ ÖNCÜSÜ MUSTAFA SUPHİ'Yİ ANIYORUZ

"...Yandı 15 yaramdan 15 alev
kırıldı göğsümde 10 kara saplı bıçak.
Kalbim,
Kanlı bir bayrak gibi çarpıyor
ÇAR-PA-CAK !..."-

NAZIM HİKMET'in bu sözleri büyük devrimci Mustafa SUPHİ'nin hayat ve faaliyetini çok iyi nitelendirmektedir.

Mustafa SUPHİ Giresun şehrinde doğdu. Daha çocukluk yıllarında bilgiye çok heveslıydi. Yüksek tahsilini Paris'te tamamladı Paris'te okurken sosyalist partisine üye oldu.Yurduna döndüğü zaman çeşitli okullarda öğretmenlik yaptı,ilerici gazeteler çıkardı.Türkiye yöneticileri,SUPHİ'yi tutukladılar. Fakat MustafaSUPHİ, 1914 yılında Rusya'ya geçti.Aynı yıl Bakü ve Kırım gazetelerinde yayınladığı uzun bir makalesinde Türkiye'nin harbe katılarak Almanya ile Avusturya-Macaristan'ı desteklemesinin Türkiye halkına yoksulluk ve bedbahlıktan başka bir şey getirmeyeceğini açıkça söyledi. Türkiye Hükümeti'ne ihtarda bulundu.Türkiye ile Rusya arasında savaş başladığı zaman Çarlık Rusya hükümeti SUPHİ'yi ilkten Koluga'ya,sonra da Ural'a sürgün etti.

Suphi sürgünde iken devrimci işçilerle bağlantı kurdu. Rusya Sosyal Demokrat işçi (Bolşevik)Partisi'ne girdi.Esir alınan Türkiye askerleri arasında Şubat Devriminden sonra enternasyonalizm ve askerlerin kardeşleşmesi düşüncesi yaymakta büyük gayret gösterdi.Büyük Ekim Devrimi Suphi'nin önünde de çok büyük imkanlar açtı. Petrograt ta Merkez Müslüman Komiserliği'nin örgütlenmesine ve sağlamlaştırılmasına çok yardım etti. Molla Nuri Vahidof 1918 Ocak ayında Vladimir İlyiç'in emriyle bu örgüte yönetmen atanmıştı. Suphi ile Vahidof,Rusya Komünist(Bolşevikler) Partisi'nin M.K'nin talimatı üzerine komiserliğin yanında Halklar Arası Propaganda Şubesini kurdular.Bolşevizm düşüncelerinin yayılması ve bu yıllarda Rusya'daki müslüman halklar arasındaki karşı-devrimci örgütlere karşı savaşı güçlendirmek amacıyla 1918 yılı nisan ayında "Yeni Dünya" gazetesi yayınlanmaya başlandı. Bu gazetenin yazı işleri müdürü Mustafa Suphi idi.

Halklar arası komünist hareketin yorulmak bilmez örgütleyicilerinden ve propagandacılardan biri olan Mustafa Suphi, 1919 yılında Komünist Enternasyonal'in Birinci Kongresi'ne ve Rusya Komünist (Bolşevikler) Partisi'nin Vll.Kongresi'ne delege olarak katıldı.

1919 yılının birinci yarısında Mustafa Suphi, Merkez Komitesi'nin çağrısı üzerine Rusya'nın güney bölgelerine gitti.Mayıs ve Haziran aylarında Simfiropol'de "Yeni Dünya" gazetesini çıkardı. "Komünist Partisi Manifesti"ni,"Rusya Komünist (Bolşevikler) Partisi'nin Programı"nı, V.İ.Lenin'in bir çok eserlerini bu aylarda Türkçeye çevirip yayınlandı.

Rusya Komünist (Bolşevikler) Partisi Merkez Komitesi,1919 yılının sonunda Mustafa Suphi'yi Orta Asya'ya gönderdi.Suphi,burada yine örgütlenme ve propaganda işlerine sarıldı. "Yeni Dünya"gazetesi'ini Taşkentte çıkarmaya başladı.1920 yılı ocak ayında Eli ava, Rudzukom,Kuyişef ile birlikte müslüman komünist örgütlerinin 111.Bölge Konferansına ve Türkmenistan Komünist Partisi'nin V. Genel Bölge Konferansı'na katıldı.Konferansı Türk Komünistleri adına selamladı.
S Suphi,1920 yılının ikinci yarısında, Bakü'de çalışmaya başladı.

Mustafa Suphi, Türkiye Komünist Partisi'nin Birinci Kongresi'ne çağrılması,siyasi kursların açılması,gazeteleri redakte edilmesi, komünist vesikaları ve edebiyatın çevrilmesi,Doğu halklarının Birinci Kongresi'nin hazırlığı işlerine çok aktif olarak katıldı.

1921 yılının ilk aylarında Mustafa Suphi 13 komünistle birlikte,Trabzon yakınlarında Türkiye candarmaları tarafğndan vahşice öldürüldü. Burjuva ve mürteciler,genç Türkiye Komünist Partisi'nin önderini öldürerek memleketteki komünist hareketine ağır bir darbe indirmek istiyordu.Fakat umutları boşa çıktı... Türkiye halkının sadık oğlu Mustafa Suphi'nin ve yoldaşlarının anıları halkın kalbinde hiç bir zaman sönmeyecek.

B.ÖMEROV-R.ŞAKİRBEYOV

---

başı s.3'de

ce'ye varması engellenirken diğer taraftan yardım yapmak isteyen Devrimci kuruluşlar kapatılmaktadır.

— Ankara DDKD ve GSB'nin üç şubesi zulme ve sömürüye karşı halkımızın yanında saf tuttuğu için kapatılmıştır.

Bu baskılar sayılmakla bitmez. Ancak tarihin gidişini geriye döndürecek hiçbir güç yoktur. Bütün bu baskılar direnişleri doğuracak ve işçi sınıfı ve ezilen hallkarın örgütlü mücadeleleri bu sömürü düzenine son verecektir.

Tüm halkımızı aşağıdaki talepler etrafında faşist saldırılara karşı aktif mücadeleye çağırıyoruz.

— Kapatılan dernekler hemen açılmalıdır.

— DGM'leri kapatılmalı tutuklu devrimciler serbest bırakılmalıdır.

— Doğu halkı üzerindeki faşist baskıya son verilmelidir.

— Tarişte komandolar işten atılmalı, işlerinden çıkarılan devrimci işçiler tekrar işe alınmalıdır.

— İşçi, memur ayrımına son verilmelidir.

İzmir Devrimci Demokratik Kültür Derneği (İz. DDKD)
GSB İzmir Merkez Şube

— Baysen-iş sendikası genel başkanı Cevat ÖZHASIRCI 3 Ocak 1976 tarihinde basına verdiği açıklamada Türkiye-Irak petrol boru hattında çalışan 804 işçinin başlattığı direnişin 40. gününü doldurduğunu belirtmiştir. Çokuluslu tekellere ve onun işbirlikçisi MC iktidarına karşı verilen kavga gazetemiz baskıya hazırlandığında 65. gününü yaşıyordu. Direniş mahallinden aldığımız bilgiye göre direnişin çevre halkı üzerinde olumlu etki yapması beklenmektedir.

— GSB İstanbul merkez şubesi basına yaptığı açıklamada GSB üzerindeki baskıların giderek arttığını ve GSB üye ve sempatizanlarının polisçe gözaltına alındığını belirtmiştir. Bilindiği gibi Muharrem ÇİVİKIRAN yoldaşımızın öldürülmesi ve aynı evde kalan iki yönetici arkadaşımızda kaybedilmesinden sonra GSB genel sekreteri Mustafa SATIŞ ve üç GSB üyesi arkadaş tutuklanmışlardı. Ancak baskılar bununlada bitmemiş ve son olarak 15 Ocakta Vasıf KÜÇÜKORUÇ arkadaşın kaldığı eve baskın yapılarak Vasıf arkadaş gözaltına alınmış ve ancak 8 gün sonra tutuklanarak cezaevine gönderilmiştir. Yine aynı gün GSB üyesi Mustafa EMİROĞLUnun evine baskın yapan polisler kendisini bulamayınca 17. yaşındaki kardeşi Ali EMİROĞLU'nu göz gözaltına almışlardı. Aldığımız bilgiye göre polis arkadaşlarımıza asılsız suçlamalarla hücum etmekte ve arkadaşlarımızı ağır işkencelere maruz bırakmaktadır.

Malatyada bir polis ve bir bekçinin ölümüyle sonuçlanan olayın faillerinin hunharca bir şekilde öldürülmesini ve İTÜ'ye geçtiğimiz ay yapılan komando baskını sonucu yaralanan Özer ELMAS'ın ölümünü protesto etmek için yapılan DGSA'da yapılan forumdan sonra bir protesto yürüyüşüne geçen kalabalık bir öğrenci kitlesi üzerine polis tarafından ateş açılmış ve Ankara DMMA öğrencisi Metin ARIKAN arkadaş polis kurşunlarıyla öldürülmüştür. Polisin hangi durumlarda silah kullanacağı belli olduğu halde böyle sorumsuz hareketlere itilmesi ülkede yükselen sınıf mücadelesi karşısında burjuvazinin ne yapacağını bilmez hale gelmesinin bir örneğidir.

— Mardinin bir ilçesinde jandarmanın bir mağaraya yaptığı baskın sonucu beş kişi öldürülmüş ve onbeş kişi gözaltına alınmıştır. Kaçakçılık gerekçesiyle öldürülenlerden birinin Çinli diğerlerinin Suriyeli olduğu bildirilmiştir. Bu olay yukarda yayınladığımız bildride söz konusu edilen baskıların bir parçasıdır. Bu güne kadar doğuda uygulanan politikanın doğal bir sonucu olarak çeşitli bahanelerle halka gözdağı vermeyi amaçlayan bir uygulamadır.

MİTHATPAŞALILAR FAŞIZME SON

— Mithat paşa meslek lisesi öğrencileri İzmir'den gönderdikleri mektupda liselerindeki sorunlarını belirtiyorlar. Ege üniversitesi'ni basan faşist grubun içinde olan faşist eğilimli öğrencilere hiçbir ceza verilmediği halde tüm ilerici, devrimci, sosyalist öğrencilere ceza verilmek için fırsat kollandığını bildiriyorlar. Geçen sene devrimci kuruluşlara üye oldukları gerekçesiyle birçok devrimci öğrencinin okuldan atılmasına rağmen faşist ülkü ocaklarıyla ilişkisi polis raporlarıyla da belirlenmiş olan faşistlere dokunulmadığını anlatıyor arkadaşlarımız. Öğrenci birliklerinin bir kaç faşistin eline verildiğini belirterek «ÖĞRENCİ BİRLİK'lerimizi birkaç faşistin eline verenlerden geri almalıyız» deniyor. Mektubun son paragrafı da şöyle; Biz Mithat paşa meslek lisesi ilerici, devrimci, sosyalist öğrencileri olarak okul yönetiminin bu gerici tavrını şiddetle kınıyoruz. Bizler aşağıda sıraladığımız somut hedefler doğrultusunda yılmadan mücadele edeceğimize ve haklarımızı söke, söke alacağımıza and içtik...

— Ürettiğimiz malların gerçek değeri bize verilmelidir.

— Üniversiteye giriş kontenjanı genişletilmelidir.

— İkinci dönem 5 alma zorunluğu kalkmalıdır.

— Liselilere dernek kurma hakkı verilmelidir.

— Devrimci, ilerici, ve sosyalist öğrenciler üzerindeki baskılara son verilmelidir.

YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZI..

YUSUF'A ÖZGÜRLÜK

Halkımıza

12 Mart Faşizmi'nin zindanlarda çürüttüğü yüzlerce yiğit devrimciden biri daha ölmek üzere..

Ülkemizin Ekonomisine ve siyasetine hakim olan bir avuç Parababası, Emekçi halkımıza baskı, zulüm ve sömürüden başka bir şey getirmeyen kanlı düzenlerini biraz daha sürdürebilmek için hapishaneleri Devrimciler ile doldurmakta, uyguladığı vahşi işkencelerle onları öldürmek için çeşitli oyunlar tezgâhlamaktadır. Yusuf Küpeli'ye hastahanede uygulanan provakasyon bunun somut bir örneğidir.

Dün «Halka hizmetten» tutuklu Mimar Hatice Alankuş'u, Mühendis Harun Karadeniz'i hastalıklarına tıbbi müdahaleyi yaptırmayarak, sendikacı Hıdır Altınay ile devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı sorgu sırasında vahşice katledenler, bugün Yusuf Küpeli'yi, Ertuğrul Kürkçü'yü, Kâmil Dede'yi ölüme terketmiş durumdadırlar.

Yusuf Küpeli zindanlarda «Kalp romatizması» ve «Verem» e tutulmuş devrimci bir siyasi tutukludur.

Ertuğrul Kürkçü veremdir...

Kâmil Dede kör olmak üzeredir...

Ve bu Devrimci tutuklular diğerleri gibi «İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi»'ne imza koymuş (!) bir ülkede tıbbın en ilkel kuralları bile çiğnenerek bakımsızlığa terkedilmişlerdir. Aslında onlar 24 yıla değil ölüme mahkûm edilmişlerdir. Ancak Sermaye, halka ve onun öncülerine ne kadar zulüm ederse etsin, sonunun yaklaştığını çok iyi bilmektedir. Hırçınlığı, saldırganlığı, zulmü bundandır.

Biz aşağıda imzaları bulunan Demokratik Kuruluşlar Halkımiza şunu açıklıyoruz;

Dün, Hatice Alankuş, Harun Karadeniz, Hıdır Altınay, İbrahim Kaypakkaya ve nice Devrimciler kahpece katledildiler. Bugün Yusuf Küpeli, Ertuğrul Kürkçü, Kâmil Dede aynı yöntemlerle katledilmek isteniyor. Ancak bütün baskı ve zulme rağmen Halkımızın Devrimci kavgası durdurulamadı, durdurulamıyacak. Yeni Hatice'ler, Harun'lar Hıdırlar, İbrahim'ler doğacak ve bu kavga zalimlerin yok edilmesine kadar sürecek.

Biz genel olarak bütün Devrimci Siyasi mahkûmların, özel olarak da acilen Yusuf Küpeli Ertuğrul Kürkçü ve Kâmil Dede'nin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Biz, tüm Devrimci şehitlerimizin aydınlık anısına ve mücadelelerine sahip çıkıyor, Devrimci Siyasi tutuklulara zulmedip onları ölüme terkedenleri nefretle lânetliyoruz.

YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ...
YAŞASIN BASKI ZULÜM VE SÖMÜRÜYE KARŞI KAVGA VERENLER...
KAHRALSUN DEVRİMCİLERİ ZİNDANLARDA ÇÜRÜTEN SERMAYE EGEMENLİĞİ...
KAHROLSUN FAŞİZM...

— Tüm Teknik Elemanlar Derneği İzmir Şubesi (TÜTED)
— Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Öğrenci Derneği
— Balçova Sosyal ve Kültürel Dayanışma Derneği
— Ege Üniversitesi Mühendislik Bilimleri Fakültesi Öğrenci Derneği
— Hatay Kültür ve Dayanışma Derneği
— Genç Sosyal Devrimciler Birliği Derneği İzmir Şubesi (G.S.B).
— Yeşildere Kültür ve Dayanışma Derneği
— Buca Yüksek Öğrenim Derneği
— Gümüşpala Kültür ve Dayanışma Derneği
— Tıbbiyeliler Derneği
— Ege Üniversitesi Yüksek Hemşire Okulu Öğrenci Derneği
— Tüm Sağlık Personeli Derneği İzmir Şubesi (TÜS—DER)
— Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi Öğrenci Derneği
— T.M.M.O.B. İnşaat Mühendisleri Odası İzmir Şubesi
— Tüm—Tor—İş
— Devrimci Sağlık—İş İzmir Şubesi

KAMPANYA SÜRÜYOR

Yusuf Küpeli'nin serbest bırakılma
için sürülen
için yürütülen imza kampanyası çeşitli kuruluşlarcada benimsenmiş ve bu yönde çalışmalara başlamışlardır.

Yusuf Küpeli'nin gerici güçlerin oynamak istediği oyunukamu oyuna açıklaması, oyunu oynayanlar tarafından hoş karşılanmamış olacak ki. Ceza evinde terör e tirmeye siyasi tutuklulara hücre hapsi ve
rerek dayak akmaya
rerek dayak atmaya başlamışlardar.
rerek dayak atmaya başlamışlardır. Gözü dönmüş bu bir avuç 12 Mart artığı ölüm derecesinde hasta olan Yusuf'a bile işkence yapmaktan geri kalmamışlardır. Doktor raporları görmemezlikten gelerek
tor raporları görmemezlikten gelen Milli Savunma Bakanlığı olayı örtbas etmeğe çalışmış ve yalan söyliyerek tedavinin yapıldığını iddia etmiştir. Tabii ki bu koğuştan alınarak hücreye götürülerek yapılan tedavi.

Tüm ilerci
Tüm ilerici yurtsever ve ile
Tüm ilerici yurtsever ve sosyalistlerin Yusuf arkadaşın tedavisinin kağlanması ve serbest bırakılması için açılan imza kampanyasına katılmalıdırlar.

Gazetemize gönderilen mektup ve imzalar sırasıyla yayınlanacaktır. Bu
sayımızda İzmir'deki ilerci
sayımızda İçm
sayımızda İzmir'deki ilerici ve Sosyalist örgütlerin " halkımıza " başlıklı bildirisini Kırklareli devrimcilerini göderdiği mektubu yayınlıyoruz.

Biz Kırklarelili devrimciler Sosyalist Gençlik dergisinin 14. sayısında Yusuf Küpelinin serbest bırakılması için imza kampanyası açıldığını okuduk. Ancak, bizler Kırklareli Demokratik Kültür Derneği olarak daha önce bir imza kampanyası açtık ve 650'yi aşkın imza topladık. Topladığımız imzaları dilekçeler halinde Cumhurbaşkanına yolladık. Ayrıca, Gerçek dönek ve hainler kimlerdir? başlığı altında Gençlik Yıldızına verdiğiniz cevabı kutluyoruz.

İmza kampanyamızı ve dilekçe metnini derginiz vasıtasıyla kamuoyuna duyurmanızın Yusuf Küpelinin tedavi altına alınması ve serbest bırakılması için yararlı olacağı kanısındayız.

Kırklareli Demokratik Kültür
Derneği
Yaylı Parkı Karşısı
KIRKLARELİ

Dilekçe Metni:

Sayın Cumhurbaşkanımız.

24 yıla mahkûm siyasi hükümlü Yusuf Küpelinin sağlık durumunun kötü olduğunu, yaşamına son verilmek için karanlık düşünceli bir takım çevrelerce bazı entrikaların düzenlediğini basından öğrendik. İnsanlığın savaşlarda bile çatışma dışında bıraktığı hastalık durumunun sürmesine ve ilerlemesine yol açan engellemeler, Anayasamızın 49. mad. ve sağlığı koruma kanununa aykırıdır. Yöneticileri insanların vazgeçilmez sağlık hakkını engellemekten uzak kalmaya çağırır, bu konuda haksız uygulamaların sadece hukuksal değil, aynı zamanda insanlık dışı olduğunu belirtiriz. Aşağıda imzaları bulunan biz yurtseverler, ikinci bir Harun Karadeniz olayının tekrarlanmaması için Yusuf Küpeliye, tüm tutuklu ve mahkûmlara daha insanca davranmaları için ilgileri uyarmanızı, ayrıca bu konuya hassasiyetle eğilmenizi dileriz.

<— İmza —>

ÖNCÜ

OKU , OKUT
ABONE BUL
ABONE OL